

Princess

Love Journey

ทริปนี้มีรัก

แอนดาร์ริน

หนึ่ง แผนที่ปิดพลาด

สาวเอเชียร่างบอบบางลากกระเป๋าเดินทางใบเล็กแบบมีล้อผ่านประตูสำหรับผู้โดยสารขาเข้าด้วยท่าทางกระหืดกระหอบ คิ้วเรียวก่งขมวดมุ่นดวงตากกลมโตสีดำสนิททอดสายไปรอบๆ บริเวณจุดรอผู้โดยสารของสนามบินนานาชาติโอ๊คแลนด์ด้วยความกังวล เมื่อไม่เห็นคนที่ดูท่าทางจะเป็นเป้าหมายที่ต้องการ เธอก็ยกข้อมือเรียวเล็กขึ้นมาเพื่อดูนาฬิกา

แย่จริง...เธอออกมาช้ากว่าเวลานัดตั้งครึ่งชั่วโมง ไม่รู้ว่าคนที่มารอรับจะยังรออยู่ไหม

เท่าเล็กๆ ในรองเท้าส้นเตี้ยเขย่งขึ้นเพื่อมองหาป้ายชื่อของตัวเอง แม้จะไม่ใช่ผลเท่าไร เพราะรอบๆ มีแต่ฝรั่งตัวสูงกว่าเธอทั้งนั้น ความสูงของเธอพอจะสู้ได้ก็แค่เด็กฝรั่งผมแดงวัยไม่น่าจะเกินสิบขวบที่ยืนอยู่ใกล้ๆ ก็ขนาดพนักงานต้อนรับบนเครื่องบินยังเข้ามาดูแลเธออย่างดีตลอดการเดินทาง เพราะนึกว่าเป็นเด็กที่เดินทางคนเดียวโดยไม่มีผู้ปกครองมาด้วย

หญิงสาวเฝ้าริมฝีปากอึดสีชมพูระเรื่อด้วยความกังวล 'โอ้ย...ถ้าไม่เป็นเพราะไปรอเอากระเป๋าที่สายพานติดช่อง ปานนี้ได้ออกมาตั้งนานแล้ว' เธอถอนหายใจเบาๆ ไม่รู้เมื่อไหร่ตัวเองจะหายจากนิสัยบ้าเป๋อแบบนี้เสียที

‘ฟางซุจิง’ หรือที่เพื่อนๆ ต่างชาติเรียกว่าฟิโอน่า ตัดสินใจเดินทาง กระเป๋าออกมาขึ้นรถบัสบริเวณส่วนต้อนรับผู้โดยสาร นี่เป็นครั้งแรกที่เธอเดินทางมาต่างประเทศคนเดียว เพราะตอนเธอต้องแพ่งขอที่บ้านไปเรียนต่อบริญญาโทที่ออสเตรเลียได้สำเร็จ พ่อแม่ของเธอก็ยกขบวนกันมาส่งถึงที่พัก แถมยังอยู่เป็นเพื่อนเธอเกือบเดือนจนถึงวันเปิดเทอม ไม่นับรวมป้าสอง อาสี่ และ ‘พี่แก้ว’ หลานสาวของแม่บ้านชาวไทยที่เธอรักเหมือนพี่สาวแท้ๆ ซึ่งถ้าไม่ติดที่ต้องดูแลกิจการและบ้านแทนพ่อแม่ของเธอ พวกเขาได้ตามมาส่งหลานและน้องเล็กเรียนต่อต่างประเทศด้วยนะ

หญิงสาวขยับขาถ่ายน้ำหนักไปมาด้วยความเมื่อยขา แม้การเดินทางจากบรัสเซลมาอีกแลนด์จะกินเวลาแค่สี่ชั่วโมง แต่เมื่อคืนนี้เธอนอนไม่หลับด้วยความกังวล แถมการนั่งบนเก้าอี้โดยสารแคบๆ ในที่นั่งชั้นประหยัดก็ไม่เอื้อกับการให้เธอนอนหลับเลย ทำงี้ได้ละ...ที่บ้านไม่ได้อยากให้เธอมาเที่ยวเลยสักนิด เพราะต้องการให้เธอเข้าร่วมพิธีแต่งงานกับทายาทธุรกิจชาวจีน ที่ไต้หวันแผนทุกอย่างไว้แล้วมากกว่า แต่เธอไม่ยอมแต่งงานด้วยวิธีแบบนั้นแน่ ฟิโอน่าเลยขัดขืนคำสั่งของครอบครัวเป็นครั้งแรกในชีวิต ประกาศว่าไม่ให้เข้าพิธีแต่งงานเด็ดขาดและจะไปเที่ยวนิวซีแลนด์ให้ได้ ทว่าใครจะคิดล่ะว่าแม่ที่งอนจะยึดบัตรเครดิตและสมุดบัญชีของเธอไปด้วย เธอเลยต้องอาศัยเงินเดือนที่ได้จากการทำงานในตำแหน่งพนักงานบริหารระดับกลางในบริษัทของครอบครัวเพื่อมาเที่ยวครั้งนี้...ซึ่งมันก็ไม่มากพอที่จะใช้ซื้อตั๋วเครื่องบินชั้นเฟิสต์คลาสเสียด้วย

ฟิโอน่ามองผู้โดยสารที่เดินออกไปจากสนามบินพร้อมกับญาติทีละคนสองคนตาละห้อย ตอนนี้เหลือเพียงแค่เธอและคนที่มารอรับผู้โดยสารชุดใหม่ที่จะเดินทางมา ดวงตาดำล้นเหลือบมองนาฬิกาข้อมืออีกครั้ง...ยี่สิบนาที่ผ่านไปแล้วนะ คนมารับเธอไปอยู่ไหนกัน เบอร์โทรศัพท์ติดต่องี้ไม่มี

ถ้า ‘เฟช’ เพื่อนสาวชาวนิวซีแลนด์ของเธอไม่แซนฮักเพราะอุบัติเหตุจากการเล่นกระดานโต้คลื่นเสียก่อน เธอคงไม่ต้องมาขึ้นรถอย่างกระวนกระวาย

ที่สนามบินคนเดียวแบบนี้

หญิงสาวแทบจะยกเลิกทริปนี้เสียด้วยซ้ำ ถ้าเฟรไม่ขอร้องเกมบังคับให้เธอมาเที่ยวให้ได้

“เธอจะยกเลิกทริปนี้เพราะฉันไม่ได้นะ ไม่งั้นฉันจะเสียใจมากๆ” เฟรพูดขึ้นด้วยน้ำเสียงหนักแน่น

“แต่เธอไปด้วยไม่ได้นี่” พิโอนามองสาวผมทองที่นอนอยู่บนเตียงในห้องเล็กๆ ของโรงพยาบาลด้วยสายตากังวล แขนข้างหนึ่งของเพื่อนสาวถูกพันไว้ด้วยผ้า เธออุตสาห์เดินทางจากประเทศจีนมาที่บรัสเบล เพื่อมาเจอเฟรก่อนจะออกเดินทางไปด้วยกัน เพราะหลังจากเรียนจบ สาวผมทองก็ยื่นกรานกับที่บ้านว่าจะเที่ยวออสเตรเลียให้ครบทุกรัฐก่อนกลับไปอยู่นิวซีแลนด์เป็นการถาวร ซึ่งแม้จะผ่านไปปีกว่าแล้วเฟรก็ยังไมยอมกลับบ้านเสียที นอกจากนี้พิโอนายังถือโอกาสมาเยี่ยม ‘หม่อน’ หรือมนพัทธ์ เพื่อนสาวชาวไทยที่ตอนนี้กำลังยุ่งกับการเตรียมงานแต่งงานกับคริส ผู้บริหารหนุ่มหล่อของบริษัทยักษ์ใหญ่ที่ผลิตไหมแมชชีนได้เป็นเครื่องแรกของโลก และศาสตราจารย์โรเบิร์ตสันที่กำลังจะย้ายไปเมืองไทยกับพิมพ์พิกา ภรรยาสาวของเขา

“เธอก็รู้ว่าเราวางแผนทริปนี้กันมานานแค่ไหน ฉันสัญญากับเธอแล้วไงว่าต้องให้เธอไปเที่ยวที่ประเทศของฉันให้ได้ เป็นการตอบแทนที่เธอจะพาฉันไปเที่ยวประเทศของเธอไง”

พิโอน่าและเฟรเป็นเพื่อนกันตั้งแต่วัยที่เธอมาเรียนปริญญาโทที่บรัสเบล แม้ทั้งสองจะแตกต่างกันอย่างสิ้นเชิง เฟรเป็นสาวผมทองที่กล้าบ้าบิ่น จริงใจ และอัธยาศัยดี ส่วนเธอเป็นสาวจีนที่ดูนุ่มนวลบอบบาง แต่คงเป็นเพราะความต่างนี่แหละที่ทำให้พวกเธอเป็นเพื่อนกันได้

มิตรภาพของทั้งสองเริ่มขึ้น เมื่อเธอไปเสนอตัวช่วยติวให้เฟรที่มักจะโดดเรียนอยู่เสมอ และนับจากครั้งนั้น เพื่อนใหม่ก็ยึดเธอเป็นอาจารย์นอกห้องเรียน แลกความสัมพันธ์ของทั้งคู่ก็พัฒนาขึ้นเรื่อยๆ จนกลายมาเป็นเพื่อนสนิทกันในที่สุด

“ฉันเป็นคนที่ไม่เหมาะกับการนั่งนิ่งๆ อยู่ในห้องเรียนเลย” เฟรเคยบ่นกับเธอ “ฉันรู้สึกว่ามันน่าเบื่อมากเลย” เธอทำท่าเอามือป้องหู “เฟร...เธอจะมานั่งอยู่ในห้องเรียนอย่างเดียวไม่ได้นะ เฟร...ดูคลื่นนี้สิมันจะเหมาะกับการเล่นน้ำไหม เฟร...เพลงในคลับบรรเลงขึ้นเพื่อรอเธอไปเต้นนะ อ้อ...ฉันอยู่เฉยๆ ไม่ได้”

ฟิโอน่าหัวเราะ ดูจากบุคลิกของสาวผมทองก็รู้แล้วว่าเธอชอบปาร์ตี้และการผจญภัยขนาดไหน

“ถ้าหากบ้านไม่ยื่นคำขาดให้ฉันทำปริญญากลับไปสักใบ ไม่งั้นจะไม่ให้มาอยู่ที่ออสเตรเลียนะ ฉันออกเดินทางไปแล้วทั่วประเทศแล้ว น่าสนุกดีจะตาย ถ้าจะย้ายไปเรื่อยๆ เพื่อพบเจอคนใหม่ๆ อยู่ที่บริสเบนสองเดือน เพิร์ทหนึ่งเดือน แดสเมเนียสองเดือน ครบหนึ่งปีฉันก็คงได้ไปจนทั่ว แล้วคงมีเรื่องไปเล่าจนแก่ ฉันว่ามันมีค่ากว่าใบปริญญาอีกนะ”

“น่าสนุกดีเหมือนกันนะ”

“เธอก็ชอบเดินทางเหมือนกันละสิ ไม่งั้นไม่ถ่อมาเรียนไกลถึงที่นี่หรอกใช่ไหม” เฟรตืดนิ้วก่อนพูดกับเธออย่างกระตือรือร้น “ฉันมีไอเดียดีๆ เอาสิ ถ้าเราเรียนจบแล้ว เราต้องพาแต่ละฝ่ายไปเที่ยวประเทศของตัวเองนะ ฉันจะพาเธอไปเที่ยวนิวซีแลนด์ให้ทั่วเลย ส่วนเธอก็ต้องพาฉันไปเที่ยวประเทศจีน เจ้าบ้านต้องเป็นคนจัดการทั้งหมด ทั้งเรื่องที่พักและที่พักรถ เอาแบบให้เซอร์ไพรส์สุดๆ ไปเลย โอเคไหม”

ฟิโอน่าตอบรับโดยไม่ต้องคิด ตลอดชีวิตอันราบเรียบของเธอจะมีโอกาสได้ทำอะไรสนุกๆ แบบนี้สักกี่ครั้งกัน “ได้เลย”

“สัญญาแล้วนะ”

“อืม...สัญญา”

สองสาวยิ้มให้กันและหัวเราะเสียงใสอย่างมีความสุข

เสียงหัวเราะดังก้องของสาวผมทองตรงหน้าทำให้ฟีโอน่าหลุดจาก

ภวังค์ความคิด

“ใจลอยอีกแล้วหรือนี่ น้า...เธอต้องไปนะ” เฟรพุดขึ้นอีกครั้งเมื่อเห็นเธอเงยไปนาน

หญิงสาวมองเพื่อนที่นอนอยู่บนเตียงคนไข้ด้วยสายตากังวลอย่างเห็นได้ชัด “แต่ฉันจะไปคนเดียวได้อย่างไร ฉันไม่รู้จักใครที่นั่นเลย”

“อย่าลืมนึกว่านิกก็ไปด้วย นิกก็เตรียมทุกอย่างไว้หมดแล้วนะ อย่าให้แผนของเธอสองคนพังเพราะฉันคนเดียวเลย”

‘นิกก็’ เป็นลูกพี่ลูกน้องของเฟรที่อาศัยอยู่ที่นิวซีแลนด์ หลังจากตกลงกันว่าทริปสิบวันนี้จะเป็นการขับรถเที่ยวนิวซีแลนด์ทั้งเกาะเหนือและเกาะใต้ เฟรก็บอกฟีโอน่าว่าจะให้นิกก็ไปด้วยเพื่อเป็นคนขับ เพราะเพื่อนสาวของเธอไม่ยากกังวลกับการขับรถ พุดง่าย ๆ คือเธออยากนั่งเฉย ๆ แบบสบาย ๆ มากกว่า แล้วเธอก็ยืนยันว่าถ้านิกก็ไปด้วยจะปลอดภัยกว่าเดินทางกันเองแค่สองคน เพื่อเกิดปัญหาอะไรขึ้นมาจะได้ช่วยกันได้

ฟีโอน่าไม่ขัดอะไร เธอคิดว่านิกก็ก็คงเป็นสาวสวยอัยยาศัยดีเหมือนเฟรอีกอย่าง ถ้าเฟรไปด้วย เธอก็ไม่กลัวกับการต้องทำความรู้จักกับคนแปลกหน้า เพราะจากที่คบกันมานาน เธอแน่ใจว่าหญิงสาวอัยยาศัยดีคนนี้คงจะเป็นผู้ซื่อสัตย์ ทำให้วางสนทนาไม่น่าอึดอัด

แต่เมื่อผลออกมาว่าเฟรไปด้วยไม่ได้ ก็เท่ากับว่าเธอต้องไปเที่ยวกับนิกก็แค่สองคน...กับคนที่เธอไม่เคยแม้แต่จะเห็นหน้า

“ฉันไม่รู้จักลูกพี่ลูกน้องของเธอเลย”

“เธอไม่ต้องกังวล นิกก็เป็นคนดี ถึงจะชอบพุดอะไรตรง ๆ ไปหน่อยแต่ฟังพาได้ ฉันรับรอง...ตกลงไปนะ ดีเลย ฉันจะโทร. บอกนิกก็ให้ไปรับเธอที่สนามบินเอง” สาวผมทองพุดเองเออเองด้วยท่าทางกระตือรือร้นเหมือนไม่ใช่คนที่เพิ่งประสบอุบัติเหตุมาจนต้องอดไปเที่ยวเลยสักนิด

เพราะทนเฟรเค้ย้นเค้ยอยแถมบังคับไม่ได้แท้ ๆ เธอจึงต้องมายืนรอ

นิกก็ที่สนามบินคนเดียวแบบนี้

“คุณ”

หญิงสาวหันขวับไปทางต้นเสียงจนผมยาวสลายถึงเอวกระจาย ชายหนุ่ม
ร่างยักษ์ในเสื้อยืดที่ดูเหมือนจะผ่านการซักมาหลายรอบจนเก่ากับกางเกงยีน
สีเข้ม ที่ยืนห่างจากเธอเล็กน้อยกำลังมองมาที่เธอด้วยสีหน้าแข็งนิตๆ

ฟิโอน่าหันไปมองรอบๆ เขาต้องไม่ได้เรียกเธอแน่ๆ

“คุณนั่นแหละ”

เธอชี้นิ้วเข้าหาตัวเองด้วยความงงงวย “นั่น?”

“ใช่ ถ้าคุณคือฟิโอน่า” เขาพูดเสียงยานคางแบบชาวกีวีของแท้

ผู้ชายคนนี่คงเป็นคนที่นิกก็ให้มารับเธอ...

หญิงสาวพยายามยืมให้ชายแปลกหน้าถึงแม้เธอจะแอบรู้สึกกลัว
ดวงตากลมโตสีดำสนิทลอบสำรวจชายหนุ่มร่างสูง ไม่รู้สิ...เขาเป็นผู้ชายหน้าตา
ดี แต่กลับมีดวงหน้ากร้าวกระด้าง ผมตัดค่อนข้างสั้นสีน้ำตาลทำให้ดวงตา
สีเทาเข้มเกือบดำเด่นขึ้น ยิ่งบวกกับรูปร่างสูงใหญ่โหล่งว้างแบบนี้ ก็ยิ่งทำให้
ดูเป็นคนเข้มแข็งจริงจัง เป็นผู้ชายแบบที่พร้อมหาเรื่องได้ทุกเมื่อ แบบที่เธอไม่
เคยรู้จักสนิทสนมมาก่อน

ชายหนุ่มแยงกระเป๋าลากของเธอไป เขาคดแกนสำหรับลากลงแล้วยก
ขึ้นด้วยท่าที่สบายๆ เหมือนมันไม่มีน้ำหนัก

“ไปกันเถอะ” พูดจบเขาก็ก้าวขาวยาวๆ ออกไป โดยไม่สนใจสักนิดว่าเธอ
จะเดินตามทันไหม

ฟิโอน่าวิ่งตามหลังกว้างของชายหนุ่มอย่างไม่มีทางเลือก จนในที่สุดก็
ก้าวทันเขาจนได้

“นิกก็ล่ะคะ” เธอถามปนหอบ

หนุ่มผมสีน้ำตาลเข้มเล็กคิ้ว “เดินอยู่ข้างคุณนี่ไง”

“คะ?” เธอรีบไป ต้องมีการเข้าใจอะไรผิดกันแน่ๆ เมื่อตั้งสติได้หญิงสาว
ก็ถามรวดเร็ว “แต่เฟรบอกว่าคุณพี่ลูกน้องของเธอ...”

พิโอน่าเงยไปเมื่อคิดทบทวนคำพูดของเพื่อนสาว เพธบอกว่า ‘ลูกพี่ลูกน้อง’ ซึ่งคำคำนี้มันก็ไม่ได้ระบุเพศซะด้วย เกมซือนิกก็ก็เป็นได้ทั้งชื่อของผู้หญิงและผู้ชาย แปลว่าทั้งหมดเป็นความผิดของเธอเองที่ไม่ถามให้รอบคอบ!

หญิงสาวมองผู้ชายตัวสูงที่ก้าวขายาวๆ ไปยังประตูทางออกสนามบิน ด้วยดวงตาตื่นตะลึง เธออยากเอาหัวโขกพื้นสนามบินแรงๆ เหลือเกิน เมื่อไรจะหายจากนิสัยบ้าเป๋อ เกมยังทำอะไรไม่รอบคอบแบบนี้เสียทีนะ

สรุปว่าทริบนี้...เธอต้องไปเกี่ยวกับผู้ชายที่ไม่รู้จักสองต่อสอง!

“คุณคือนิกก็?” พิโอน่าถามอีกครั้งเพื่อความแน่ใจ

“ใช่” ดวงตาสีเทาเข้มของผู้ชายที่เดินอยู่ข้างๆ เหลือบมาที่เธอ ก่อนมองไปข้างหน้าต่อ

“ลูกพี่ลูกน้องของเพธ?”

“ครับ”

“คุณเป็นผู้ชาย?”

ชายหนุ่มหันมามองเธอ เหมือนหญิงสาวตัวเล็กที่กำลังเดินอย่างกระหืดกระหอบอยู่ข้างๆ เขามืออะไรผิดปกติสักอย่าง “แหงอยู่แล้ว”

“แล้วคุณจะเป็นคนที่ไม่เกี่ยวกับฉัน?”

เขาถอนหายใจพริตก่อนพูดตัดบท “ผมว่าเราอย่ามาคุยกันอยู่เลย เสียเวลาเปล่าๆ รีบเดินเข้าเถอะ ผมหิวจะแย่แล้ว ยังไม่ได้กินข้าวเที่ยงเลย ต้องมาเสียเวลาเป็นชั่วโมงๆ รอรับคุณเนี่ย”

“แต่นั่นมันเพิ่งสิบเอ็ดโมงเช้า...”

ชายหนุ่มถอนหายใจอีกครั้ง พลังมองเหมือนเธอเป็นเด็กตัวเล็กๆ ที่ไม่รู้เรื่องอะไรเสียเลย “นิวซีแลนด์เร็วกว่าที่บราซิลบนสามชั่วโมงนะคุณ บ่ายสองโมงกว่าแล้ว ผมหิวจนแน่ใจว่ากินข้าวได้เป็นถ้วย แน่”

พิโอน่าหน้าเฉือนจริงสิ...ก่อนลงจากเครื่องกับต้นทีประกาศเวลาท้องกินแล้วแท้ๆ แต่เธอดันลืมนับนาฬิกาซะได้

“ขอโทษค่ะที่ฉันช้า”

ดวงตาสีเทาเข้มคมมองมาที่เธออย่างสงสัย “โฟลต์คุณก็ไม่ได้เลตนะ
ทำไมซำนัล่ะ”

“ฉันไปรอเอากระเป๋าคิดที่นะ”

“อะไรนะ!” เขาหันขวับมามองฟิโอน่าอย่างไม่อยากเชื่อสายตา

หญิงสาวหน้าเหย เธอไม่น่าบอกเขาเลย...

นิกก็ส่ายหัวแต่ไม่พูดอะไร เขาก้าวขาวยาวๆ ตรงไปข้างหน้าเรื่อยๆ ผ่าน
กลุ่มนักบินและแอร์โฮสเตสสาวของสายการบินทีแอลแอร์เวย์ ซึ่งเป็นสาย
การบินใหญ่สัญชาตินิวซีแลนด์ที่เธอนั่งเครื่องมา พวกเขายิ้มและโบกมือมาทาง
ทั้งคู่อย่างเป็นมิตร

หญิงสาวยิ้มตอบพลางพูดกับชายหนุ่มข้างๆ “แอร์โฮสเตสกลุ่มนั้นเขา
ดูเล่นดี่มากเลยล่ะ”

ชายหนุ่มตอบอย่างไม่ใส่ใจ “ดีแล้วครับ”

“เขานึกว่าฉันเป็นเด็กนะคะ เลยพลัดกันมาคุยเป็นเพื่อนฉันใหญ่เลย”

ตาคมปลาบสีเทาเข้มปรายมองมาที่เธอ “ก็ไม่น่าแปลกใจเท่าไร”

“ฉันไม่ได้ดูเด็กขนาดนั้นใช่ไหม” เขาทำเธอเสียความมั่นใจซะนี่!

“รออยู่ทางนี้” นิกก็พูดตัดบท ก่อนเดินออกไปทางลานจอดรถของ
สนามบิน

ฟิโอน่าไม่เข้าชื้อต่อ เธอเดินตามเขาออกนอกประตูสนามบินไปเงียบๆ

อากาศภายนอกค่อนข้างเย็น จนหญิงสาวต้องขยับแจ็กเก็ตบางๆ ที่สวม
อยู่ให้ทบเข้าหากัน เฟบบอกว่าช่วงนี้อากาศที่นิวซีแลนด์ไม่หนาวมากเท่าไร
เพราะเข้าสู่ฤดูร้อนแล้ว เธอเลยไม่ได้เตรียมเสื้อกันหนาวหนาๆ มาเลยสักตัว
นี่คงเป็นความผิดพลาดอีกอย่างหนึ่งของเธอ...ฟิโอน่าแอบถอนหายใจ เธอน่า
จะเอะใจสักนิดว่าถ้าคนท้องถิ่นบอกว่าไม่หนาว แสดงว่าอากาศเย็นมากๆ ถ้า
บอกว่าหนาว แสดงว่าหนาวสุดๆ ขนาดผู้ชายตัวโตข้างๆ ยังสวมแค่เสื้อยืด
บางๆ แถมอากาศเย็นๆ ก็เหมือนจะไม่ระคายผิวเขาเลยสักนิด ถึงแม้ปีกกิ่งจะมี
ช่วงอากาศหนาวเหมือนกัน แต่เธอไม่ต้องออกไปเดินฝ่าลมหนาวก็ยังมีเสื้อ

หนาๆ สวมตลอดเวลาเลยนี่

นิกก็ก้าวขยาดแข็งแรงมาหยุดที่รถญี่ปุ่นกลางเก๋ากลางใหม่ขนาดย่อมรอบๆ ตัวถึงมีรอยขีดข่วนและบุเล็กน้อยเหมือนผ่านประสบการณ์มาอย่างโชกโชน เขาเปิดกระโปรงหลังรถแล้วเหวี่ยงกระเป๋าเดินทางของเธอเข้าไปอย่างไม่ปราณีปราศรัย ปิดกระโปรงหลังรถดังปัง และก้าวเข้าไปนั่งในรถ

พิโอน่าเดินเร็วไปยังอีกด้านของตัวรถ เปิดประตูและนั่งลงที่เก้าอี้ข้างคนขับ

“แย่จริง ฉันลืมไปเลย” เธออุทานเมื่อนึกอะไรขึ้นได้

“อะไรอีกล่ะ” ชายหนุ่มถามเนือยๆ ขณะสตาร์ทเครื่องและเคลื่อนรถช้าๆ ไปยังทางออก

หญิงสาวมองย้อนหลังผู้ชายข้างๆ ถ้าเธอลืมของไว้ที่สนามบินเขาคงไม่หยุดให้เธอลงไปเอาเลยสินะ

“ฉันต้องซื้อซิมการ์ดใส่โทรศัพท์ก่อนนะ เพื่อเอาไว้ติดต่อทางบ้าน” แล้วยังต้องเอาไวโทร. ถามเฟรตตัวดีด้วยว่าคิดยังไงถึงให้เธอมาเที่ยวกับ ‘ลูกพี่ลูกน้อง’ ของตัวเองสองต่อสอง

“ใช้ของผมก็ได้” ชายหนุ่มเสนออย่างใจป้ำ

“ฉันเกรงใจ” อีกอย่าง ใครจะกล้าใช้ของเขากัน ขอใช้ที่ไม่โดนมองด้วยสายตาดูๆ สีเทาเข้มนั้นเหวอ

“ไม่ต้องเกรงใจ หยิบใช้ได้เลย ผมขี้เกียจพาไปซื้อ ขี้เกียจสอนคุณสมัครใช้บริการ ดูแล้วน่าจะเสียเวลามากซะด้วย”

“...” พิโอน่ามองไปยังชายหนุ่มอย่างเหวอๆ นี่เขาเป็นคนตรงไปไหม!

ภายในรถตกอยู่ในความเงียบพักใหญ่ๆ เพราะคำตอบแบบขวนขวายจากที่คนพูดดูท่าจะไม่รู้ตัว...หรืออาจไม่ใส่ใจว่าทำให้คนฟังรู้สึกอึดอัดไหน ก่อนที่รถเก๋งคันย่อมจะแล่นเข้ามาสู่ตัวเมืองโอ๊กแลนด์ สองข้างทางเปลี่ยนจากที่โล่งกว้างและบ้านเรือนมาเป็นตึกสูงและอาคารพาณิชย์ รวมถึงการจราจรที่หนาแน่นขึ้น หลังจากขับเข้ามาในตัวเมืองสักพัก ชายหนุ่มก็หมุนพวงมาลัยเลี้ยว

เข้าไปจอดรถบริเวณท่าเรือ

“ไปหาอะไรกัน” นิกก็ดับเครื่องแล้วก้าวลงจากรถ

หญิงสาวก้าวเท้าตามเขาไป เธอมองอาคารรอบๆ ด้วยความสนใจ ด้านข้างที่จอดรถเป็นอาคารใหญ่แบบโบราณที่ด้านหลังเป็นทะเล เธอได้แต่หันมองตาละห้อย ไม่กล้าหยุดถ่ายรูปรเพราะกลัวผู้ชายตัวโตคนนั้นจะหาว่าเธอซุกซน เขาดูท่าจะหิวมากเสียด้วย

หลังมืออาหารในร้านฟาสต์ฟู้ดชื่อดังที่นิกก็ได้แต่นั่งเฝ้ายาม กินเอาๆ โดยไม่สนใจเธอเลยสักนิด เขาก็พาเธอเดินออกจากร้านและกลับไปทางเดิม

“รถอยู่ทางนี้ค่ะ” พิโอน่าท้วง เพราะเมื่อใกล้ถึงที่จอดรถเขากลับเลี้ยวไปอีกทาง

“ผมรู้น่า เราจะไปเที่ยวกันเลยต่างหาก”

“ที่ไหนคะ”

“เดอวองพอร์ท”

นิกก็พาเธอเดินเข้าไปยังตึกสูงรูปทรงโบราณที่พวกเธอเดินผ่านไปเมื่อครู่ หญิงสาวหยิบกล้องในกระเป๋าสะพายขึ้นมาบันทึกภาพอาคารตรงหน้าอย่างกระตือรือร้น หลังจากยืนรอให้เธอถ่ายรูปอย่างอดทน เขาก็เดินนำเธอไปด้านหลังของอาคารซึ่งเป็นท่าเรือ ชายหนุ่มเดินเข้าไปซื้อตั๋วที่เคาน์เตอร์แล้วพาพิโอน่าเข้าไปรอเรือด้านใน

“เราจะนั่งเรือไปเกาะหระเคะ”

“ไม่เชิงครับ เดอวองพอร์ทเป็นส่วนเดียวกับไอ้กแลนด์นี่แหละ เราจะนั่งรถไฟก็ได้ แต่นั่งเรือจะเร็วกว่าและสะดวกมากกว่า” นิกก็อธิบาย

“คุณคงเคยมาเที่ยวบ่อยแล้ว”

“ก็ไม่บ่อยนะ นี่เป็นครั้งที่สอง”

“จริงหระเคะ คุณเป็นคนนิวซีแลนด์แท้ๆ”

“ผมก็ต้องทำงานทำการเหมือนกันนี่คุณ ใครจะเอาเวลามาเที่ยวเล่นได้ตลอด ยิ่งเที่ยวต่างประเทศเป็นสิบวันแล้วละก็ อย่าหวังเลย อดตายกันพอดี”

พิโอน่ายิ้มแม้จะรู้สึกตึงตังๆ ในใจ เขาคงไม่ได้ว่าเธอหรอก

“เรามาแล้วคุณ” ชายหนุ่มลุกขึ้นรอเธอก่อนเดินไปลงเรือด้วยกัน

หญิงสาวมองไปรอบๆ อย่างสนใจ เรือเฟอร์รี่เส้นทางโอ๊กแลนด์ไปเดอวองพอร์ตเป็นเรือสองชั้นขนาดย่อม เนื่องจากไม่ใช่เวลาเร่งด่วนทำให้ในเรือค่อนข้างโล่ง มีเพียงนักท่องเที่ยวลุ่มใหญ่ที่มีจุดหมายปลายทางเดียวกับทั้งคู่ จับจองพื้นที่ภายในเรืออย่างหลวมๆ นิกก็พาเธอเดินขึ้นบันไดไปยังชั้นสองของเรือเพื่อไปนั่งที่ที่นั่งกลางแจ้งด้านหลัง จากจุดนั้นจะเห็นทิวทัศน์ของตัวเมืองโอ๊กแลนด์ได้ชัดเจน แม้อากาศจะค่อนข้างเย็น แต่แสงแดดยามบ่ายที่สาดส่องก็ทำให้เธอไม่รู้สึกหนาวจนเกินไปนัก ใช้เวลาเพียงสิบกว่านาทีเรือเฟอร์รี่ก็แล่นเข้าเทียบฝั่งเดอวองพอร์ต

พิโอน่าเก็บกล้องเข้ากระเป๋า เธอถ่ายภาพสวยๆ ได้หลายรูป แถมนิกก็ยังใจดีถ่ายรูปให้เธอโดยที่ไม่ต้องร้องขออีก เขาคงเป็นผู้ร่วมทริปที่ไม่แย่อย่างที่คิด

เดอวองพอร์ตเป็นชุมชนขนาดย่อมที่ตั้งอยู่ริมทะเล ตึกสองข้างทางที่เป็นย่านช้อปปิ้งและคาเฟ่ยังคงเป็นตึกเล็กๆ สูงแค่สองหรือสามชั้น ต่างจากตึกกระจกระฟ้าอันทันสมัยทางฝั่งโอ๊กแลนด์อย่างสิ้นเชิง เดินชมเมืองมาได้สักพัก นิกก็พาเธอเดินข้ามถนนแล้วเลี้ยวเข้าไปยังทางเล็กๆ

“มานต์วิกตอเรีย?” พิโอน่าอ่านป้ายริมทาง

“ที่นี่เป็นปากปล่องภูเขาไฟเก่า จากบนยอดมานต์วิกตอเรียเราจะเห็นตัวเมืองโอ๊กแลนด์ได้สามร้อยหกสิบองศาเลยนะ ผมคิดว่ามันเป็นจุดเริ่มต้นทริปที่ดี”

“ดีอะ” หญิงสาวยิ้มและนึกชมเขาในใจ เขาวางแผนทริปได้ดีเหมือนกันแฮะ แต่ยิ้มของเธอก็เจือปนลงเรื่อยๆ เมื่อทั้งคู่เดินลึกเข้าไปในทางเดินแคบๆ ขนาดหนึ่งคนเดินที่ชันมากขึ้นทุกที

นิกก็ดูจะไม่มีปัญหาเลยกับการเดินขึ้นเขาที่ด้านข้างเป็นทางลาดชัน ซึ่งถ้าพลัดตกลงไปคงเจ็บน่าดู แต่เธอมี! หญิงสาวก้าวเท้าอย่างระมัดระวังด้วย

ความเสียใจ ร่องเท้าของเธอก็ไม่เหมาะกับการเดินบนทางชันๆ แบบนี้อ่าซะเลย... พิโอน่าลอบถอนหายใจเบาๆ มันเป็นร่องเท้าสันเตี้ยที่เหมาะกับการเดินบนทางเรียบ ผิดกับร่องเท้าผ้าใบที่ดูกะทัดรัดของชายหนุ่มตัวโตตรงหน้า ร่องเท้าของเขาคงสวมสบายน่าดู ส่วนเธอ... ยิ่งเดินก็ยิ่งรู้สึกเจ็บปลายเท้า แกรมตรงสันเท้ายังถูกร่องเท้าเสียดสีเสียดจนเป็นรอยแดง

ชายหนุ่มเดินห่างออกไปเรื่อยๆ จนเธอต้องร้องเรียกเขาเพราะไม่อยากจะทิ้งเอาไว้คนเดียว รอบๆ ไม่มีใครสักคน ไม่รู้กลุ่มนักท่องเที่ยวที่ลงเรือมาพร้อมกับเธอหายไปไหนกันหมด

“เดี๋ยวค่ะ รอฉันด้วย” หญิงสาวตะเกียกตะกายปีนขึ้นเนิน

ชายหนุ่มตัวสูงหันมา ดวงตาสีเทาของเขาเขม่นมองที่ร่องเท้าสันเตี้ยของเธอ “ใครใช้ให้คุณใส่รองเท้าแบบนี้มาป็นเขา”

“ก็ใครใช้ให้คุณไม่ยอมบอกฉันว่าจะพาไปที่ไหนล่ะ!” พิโอน่าได้กลับ... ในใจ

หญิงสาวเพียงแค่อตอบไปเบาๆ ด้วยสีหน้าสำนึกผิด “ขอโทษค่ะ”

นิกก็หยุดรอ เมื่อเธอเดินไปจนถึงจุดที่ชายหนุ่มยืนอยู่ เขาก็ก้มมือใหญ่แข็งแรงมาให้โดยไม่พูดอะไร หญิงสาววางมือเล็กๆ ลงไปพาลงมองเขาด้วยสายตาขอบคุณ เธอเหนื่อยจะแย่อยู่แล้ว แกรมทางก็ชันจนน่ากลัว

“ไหวไหม” เสียงทุ้มที่ถามมีแว่วห่วงใย

“น่าจะพอไหวค่ะ”

“ขึ้นเดินช้าๆ แล้วกัน ไม่ต้องรีบ ถ้าคุณอยากพักเมื่อไหร่ก็บอกผมนะ” เขาเสนออย่างมีน้ำใจจนพิโอน่าซาบซึ้ง

ชายหนุ่มร่างสูงใหญ่จูงมือหญิงสาวตัวเล็กบอบบางก้าวอย่างระมัดระวังไปตามทางเดินแคบๆ อันลาดชัน เขาหยุดเป็นระยะเพื่อให้เธอพักเหนื่อยและเก็บภาพบรรยากาศรอบๆ เนื่องจากตอนนี้เป็นช่วงปลายฤดูใบไม้ผลิย่างเข้าสู่ต้นฤดูร้อน ต้นไม้ใบหญ้าจึงเป็นสีเขียวขจี ตัดกับท้องฟ้าและผืนน้ำด้านล่างอย่างชัดเจน บ้านเรือนและตัวเมืองโอ๊กแลนด์ที่อยู่ด้านหลังกลายเป็นเพียงจุด

เล็กๆ ในสายตา ข้างบนนี้อากาศสดชื่นและบรรยากาศก็ดีขึ้นทำให้ฟีโอนารู้สึกสบายใจ ถ้าขับรถขึ้นมาได้คงจะดีกว่านี้

ไม่นานทั้งคู่ก็เดินไปจนถึงยอดเขาที่เป็นที่ราบ ฟีโอน่าถึงกับหายใจเหนื่อยเมื่อเห็นทิวทัศน์รอบๆ

“สวยจังเลยค่ะ” เธอยิ้มกว้างให้ชายหนุ่มข้างๆ รู้สึกขอบคุณที่เขพาเธอขึ้นมาถึงบนนี้ได้

นิกก็มองเธอยิ้มๆ “ปล่อยมือผมได้หรือยัง”

หญิงสาวหน้าแดง รีบปล่อยมือใหญ่ที่เธอกุมไว้แน่นอย่างไม่รู้ตัว “ขอโทษค่ะ”

“ตั้งแต่เจอคุณมา ผมได้ยินคำขอโทษจากคุณไม่รู้กี่รอบแล้วนะ เลิกพูดคำนี้ได้แล้ว ไม่เห็นต้องขอโทษเลย คุณไม่ได้ทำอะไรผิดสักหน่อย” เขาพูดต่อเมื่อเธอทำหน้าจ้อย “ส่งกล้องมาสิ จะถ่ายรูปให้”

ฟีโอน่าทำตามที่ผู้ชายตัวโตปากร้ายบอก เธอมองสำรวจไปรอบๆ บนเมานต์วิกตอเรียมีนักท่องเที่ยวอยู่ประปราย แต่ละคนก็กำลังรุ่มร้อนกับการเก็บภาพเป็นที่ระลึก

“สวยจังเลยนะคะ อากาศก็ดีดี ถึงจะหนาวไปหน่อย”

“หนาวเหรอ ผมว่าไม่เห็นหนาวเลย เกาะใต้หนาวกว่านี้เยอะ”

“จริงหรือคะ” ฟีโอน่าทำหน้าเหย

ชายหนุ่มหัวเราะ “มันก็ไม่เลวร้ายเท่าไรหรอกคุณ ช่วงนี้อากาศกำลังดีถ้าเทียบกับช่วงฤดูหนาวที่หนาวจัดๆ มันหนาวไปถึงกระดูก ยิ่งถ้าคุณต้องตื่นแต่เช้าไปทำงานในไร่ ยิ่งทรมาณอย่างบอกไม่ถูก”

“คุณมีไรหรือคะ” ฟีโอน่าหันไปมองผู้ชายผมสีน้ำตาลข้างๆ ด้วยสายตาสนใจ

“ครับ แรบบิทโฮลเป็นไรเล็กๆ เราเลี้ยงแกะ เลี้ยงวัว ถึงมันจะไม่สามารถทำให้ผมร่ำรวย แต่ก็พอเลี้ยงตัวเองได้เหมือนกัน”

ได้ยินแบบนี้ก็ทำให้เธอรู้สึกผิดขึ้นมา เขาบอกว่าไม่ได้ร่ำรวย ถ้าอย่าง

นั่นที่เขาพาเธอมาเที่ยวอาจทำให้เขาลำบาก เธอพินิจผู้ชายตัวโตข้างๆ อย่างละเอียด เสื้อผ้าที่เขาใส่เป็นของดีและสะอาด แต่ก็ค่อนข้างเก่าเหมือนผ่านการซักรีดมานับครั้งไม่ถ้วน เขาคงไม่ใช่คนที่ใช้เงินได้สบายๆ โดยไม่ต้องคิด

“ทริปนี้ฉันช่วยคุณออกเงินก็ได้นะคะ” พิโอน่าเสนอ ถึงเธอจะมีเงินติดตัวมาไม่มาก แต่ถ้าให้ช่วยเขาออกเงินบ้างก็คงพอไหว

ชายหนุ่มหัวเราะเหมือนสิ่งที่เธอพูดมันน่าขันเสียเต็มประดา “ขอบคุณครับ แต่ไม่เป็นไรหรอก ผมไม่ได้ลำบากขนาดนั้น อีกอย่าง ถ้าเฟรรู้ว่าผมให้คุณช่วยออกเงิน มีหวังเธอเล่นผมตายแน่”

“แต่...”

“อย่าพูดถึงเรื่องเงินอีกเลย เรากลับกันเถอะ”

นิกก็ลุกขึ้นและออกเดิน

“เดี๋ยวค่ะ ทางกลับอยู่ทางนี้” หญิงสาวชี้ไปยังทางที่ทั้งคู่เดินขึ้นมา ดวงตากลมโตลึดำสนิทมีแวววาว

“เดินลงทางถนนง่ายกว่า” ชายหนุ่มตอบสั้นๆ

“มีถนน?”

พิโอน่าอ้าปากค้าง เมื่อเธอเดินไปจนถึงถนนลาดยางซึ่งอยู่ห่างจากจุดที่ทั้งคู่นั่งอยู่ไม่กี่เมตร

มีถนนขึ้นมาจากที่นี่! แถมนักท่องเที่ยวคนอื่นที่ใช้เส้นทางนี้กันด้วย บางคนถึงขั้นขับรถขึ้นมาด้วยซ้ำ แต่เขาให้เธอเดินขึ้นมาตามทางชันๆ แค่นี้? เนี่ยนะ?

ชายหนุ่มอธิบายเมื่อเห็นเธอทำหน้าเหวอ

“อีกทางมันสวยกว่านี้ ถ้าไม่เป็นเพราะคุณดูเหนื่อยเหมือนพร้อมจะเป็นลมได้ทุกเมื่อแบบนี้ ผมเดินกลับทางเดิมแล้ว”

พิโอน่ากัดฟันยิ้ม ที่เธอแอบชมเขาในใจเมื่อก็...ถือว่าไม่ได้เกิดขึ้นละกัน!

ถ้าพิโอน่าจะคิดว่านิกก็คงสงสารเธอ แล้วพาไปที่เที่ยวที่ไม่ต้องเดินมากมาย อีกแล้ว เธอต้องคิดผิด เพราะจุดหมายปลายทางต่อไปของเขาคือ

เมานต์อีเดน ปากปล่องภูเขาไฟเก่าซึ่งตั้งอยู่อีกด้านของตัวเมือง

ชายหนุ่มบอกว่าที่นี่เป็นจุดชมวิวด้านธรรมชาติในไอว์แลนด์ที่สูงกว่าเมานต์วิกตอเรีย แคมป์ปากปล่องภูเขาไฟเรียบๆ เหมือนขามใบใหญ่ที่ปกคลุมไปด้วยต้นหญ้าสีเขียวขจีก็แปลกตาอย่างที่เธอไม่เคยเห็นมาก่อน

สวยก็สวยอยู่หรอกนะ แต่แค่เห็นทางเดินที่แม้จะไม่ชันเท่าเมานต์วิกตอเรีย แต่ก็ยังเป็นทางเดินเล็กๆ ที่ต้องลัดเลาะไปตามปากปล่องภูเขาไฟหญิงสาวได้แต่แอบถอนหายใจเบาๆ ดิตรงที่ครั้งนี้เขาขับรถขึ้นมาจากอดถึงบนยอด ไม่ต้องเดินขึ้นมาเหมือนเขาลูกก่อน แต่เธอยังเจ็บเท้าอยู่เลยนี่นา

“ฉันว่าเราชมวิวแค่ตรงนี้ก็พอละ” เธอชิงพูดขึ้นเมื่อเห็นผู้ชายตัวโตข้างๆ ตั้งท่าจะออกเดิน

“ทำไม คุณเบื่อแล้วเหรอ”

“ไม่เบื่อหรอกค่ะ สวยดี แต่นี้ก็เย็นแล้ว เราไปพิพิธภัณฑสถานต่อดีไหมคะ เพรอบอกว่าพิพิธภัณฑสถานที่มีการแสดงวัฒนธรรมเมารีที่ดีที่สุดในประเทศด้วย”

“มันหนักไหมเย็นแล้วนะคุณ พิพิธภัณฑสถานไหนจะเปิดรอคุณกัน เขาปิดกันตั้งแต่ห้าโมงเย็นแล้ว”

“หา!”

“นี่เป็นจุดหมายสุดท้ายของวัน คุณจะกลับเลยก็ตามใจ ผมจะได้ไปเช็กอินเข้าที่พักซะที”

“เดี๋ยวละ เดินก็เดิน” พิโอน่าแย้งเสียงอ่อน

หญิงสาวเดินกระเด้งกระเด้งไปตามทางเดินโรยกรวดเล็กๆ พยายามไม่มองไปยังผู้ชายตัวโตข้างๆ ที่ทำหน้าที่เหมือนจะหัวเราะอยู่ตลอดเวลา

เนื่องจากตอนนี้เป็นเวลาเย็น ทำให้มีคนมาเดินออกกำลังกายกันหนาตา แสงแดดยามเย็นสาดส่องลอดเมฆลงมากระทบยอดหญ้าที่กำลังปลิวไสวด้วยแรงลม และเสียงนกเจื้อยแจ้วที่ช่วยสร้างความรื่นรมย์ ก็ทำให้การเดินทางไม่ยากลำบากจนเกินไปนัก ใช้เวลาไม่นานทั้งคู่ก็เดินมาถึงอีกด้านของ

ปากปล่องภูเขาไฟ

“คุณไหวไหม” เขาหันมาถามเธอที่เงยไปนาน

หญิงสาวยิ้มแหย “ไหวค่ะ”

“ดี ถ้าคุณเดินไม่ไหวผมก็ไม่ว่าจะทำยังไงเหมือนกัน จะให้ผมอุ้มคุณก็คงไม่ไหว ถึงคุณจะตัวเล็ก แต่คงหนักน่าดู ทางชันขนาดนี้มีห่วงลึงตักเชือกกันห้วยุ่แน่”

“คะ?”

“ผมทิวแล้ว เราไปกันซะที่ไหม”

นิกก็ตัดบทอีกครึ่ง จากนั้นก็ออกเดินโดยไม่สนใจหญิงสาวตัวเล็กที่ทำตาโตจ้องเขาอยู่

ใครก็ได้บอกที่ว่าผู้ชายร่างยักษ์ปากร้ายตรงหน้า ไม่ใช่คนที่เธอจะต้องไปเที่ยวด้วยตลอดสัปดาห์!

หลังจากแวะกินอาหารเย็นง่ายๆ ที่ร้านฟาสต์ฟู้ดในตัวเมือง โดยที่บรรยายกาศระหว่างทั้งคู่ยังไม่ดีเท่าไร แม่หญิงสาวจะพยายามยิ้ม ทั้งที่เธอระแวงแทบแย่ว่านิกก็จะพูดอะไรร้ายๆ ออกมาอีกไหม แต่เขาคงเหนื่อย หรือไม่ก็เบื่อ เลยก้มหน้าก้มตากินอาหารของเขาเงิบๆ เมื่อกินเสร็จเขาก็ขับรถพาเธอไปยังที่พัก

โรงแรมของทั้งคู่เป็นเหมือนที่พักสำหรับแบ็กแพ็กเกอร์ พิโอนามองไปรอบๆ อย่างสนใจ เธอไม่เคยพักในที่แบบนี้มาก่อน แม้ภายนอกจะดูเล็ก แต่ก็สะอาดสะอ้านดี ด้านในคงไม่เลวร้ายเท่าไรนัก

ชายหนุ่มเปิดหลังรถ แล้วยกกระเป๋าสะพายใบย่อมของเขาและกระเป๋าของเธอออกมาโดยที่เธอไม่ต้องร้องขอ ถึงเขาจะปากร้ายยังไง แต่ก็เป็นสุภาพบุรุษ...หญิงสาวต้องยอมรับตรงนี้

“เราจะพักที่นี่หรอคะ” พิโอน่าชวนคุย

“ไม่ครับ ผมแค่มาจอดรถเฉยๆ” นิกก็ตอบกวนๆ ก่อนหัวเราะเมื่อเธอ

ทำหน้า้ง “ครับ เราจะพักกันที่นี่คืนนี้ คุณคงไม่มีปัญหาอะไร”

หญิงสาวยิ้ม “ไม่ค่ะ”

ทั้งคู่เดินผ่านประตูโรงแรมเข้าไปและตรงไปยังเคาน์เตอร์ต้อนรับ พนักงานต้อนรับของโรงแรมยิ้มทักทาย เขาชวนคุยตามมารยาทก่อนนิกก็จะบอกว่าพวกเขามาลงชื่อเข้าพัก

“ขอทราบชื่อด้วยครับ” พนักงานต้อนรับหนุ่มถามอย่างเป็นมิตร

“นิกกี้ เทนสลีย์ ครับ”

“ห้องสำหรับสามคนนะครับ”

“ครับ”

“ห้องสิบสองอยู่ที่ชั้นสามครับ” เขาพูดพลางชี้ไปยังบันได

“ขอบคุณมากครับ”

ชายหนุ่มรับกุญแจห้องมา แล้วออกเดินไปยังทิศทางที่พนักงานต้อนรับหนุ่มชี้

ฟิโอน่าที่ยืนเงียบตลอดบทสนทนาระหว่างสองหนุ่มแะใจน้อยๆ เขาคงไม่ได้หมายความว่า...

นิกกี้ไขประตูห้องหมายเลขสิบสองแล้วผลักเข้าไป เขาโยนของไว้ที่มุมห้องแล้วล้มตัวลงนอนบนเตียงกว้าง

“เฮ้อ...ได้พักซะที”

“ไหนห้องของฉันล่ะคะ” หญิงสาวถามอย่างไม่แน่ใจ

เขาผงกศีรษะขึ้นมามองเธอ “ก็ห้องนี้ไง”

“ห้องนี้?”

“ใช่ ห้องมันมีเตียงสำหรับสามคน เผลอไม่มาแล้ว ผมให้คุณนอนเตียงคู่คนเดียวก็ได้เอ้า! ยังไงมันก็เป็นของคุณกับเพรชอยู่แล้ว ผมนอนเตียงเดี่ยวเอง” พุดจบเขาก็ก๊อกลูกขึ้นจากเตียง

“ไม่เป็นไรค่ะ” ฟิโอน่ารีบห้าม เธอรีบไปล็อกพักก่อนรวบรวมความกล้าถามอีกครั้ง “นี่คงเป็นแค่คืนนี้หรือเปล่าคะที่เราต้องนอนห้องเดียวกัน”

ชายหนุ่มตอบสบายๆ เหมือนมองไม่เห็นสีหน้าตกใจของเธอ “ผมวางแผนทุกอย่างไว้ตั้งแต่ก่อนเฟรเชนหักแล้ว คงเปลี่ยนอะไรไม่ได้ ลำพังเงินที่ผมมีก็จองโรงแรมแพงๆ หรือเช่าโรงแรมสองห้องไม่ได้เสียด้วยสิ...” เขาเว้นจังหวะก่อนพูดต่อเรียบๆ “ใช้ครับ เราต้องนอนห้องเดียวกันตลอดทริป”

สอง ผู้ชายปากร้าย

พิโอนาสี้น้ำลายเอื้อม ตั้งแต่เกิดมาเธอไม่เคยนอนห้องเดียวกันกับ
ผู้ชายมาก่อน ถึงจะคนละเตียงก็เถอะ

“ฉันเข้าห้องเองก็ได้ไม่ใช่คะ” หญิงสาวเสนอ

“ผมบอกแล้วไงว่าทุกอย่างผมจะจัดการเอง” นิกก็ยืนกราน “ผมไม่ทำ
อะไรคุณหรอกนะ”

“แต่...” นี่เขาหวังมากไปหรือเปล่า เจอกันวันเดียวจะให้เธอไว้ใจแล้ว
เธอ

เหมือนชายหนุ่มจะรู้ว่าเธอคิดอะไร ดวงตาคมสีเทาองมาที่เธออย่าง
กวนๆ “ทำไม คุณไม่ไว้ใจผมเธอ”

“ปละ...เปล่าค่ะ”

นิกก็ยกมือขึ้นกอดตัวเองแล้วมองเธอด้วยสายตาไม่ไว้ใจ “หรือไม่ไว้ใจ
ตัวเอง?”

“ฮะ?”

เขาพยักหน้า “นั่นก็ไม่มีปัญหาละ”

“ไม่ได้ค่ะ” เธอตอบเสียงเบาอย่างเสียงไม่ได้

นิกก็มองสำรวจหญิงสาวร่างเล็กตรงหน้าก่อนจะเสียวอ่อนโยน “ไปอาบน้ำอาบท่าแล้วนอนเถอะ ทำทางคุณดูเหนื่อยจะแย่แล้ว”

“ดีเหมือนกันค่ะ” เธอเห็นด้วย รีบๆ อาบน้ำ รีบๆ หลับซะ เพื่อทุกอย่างมันจะดีขึ้น

พิโอน้าเดินไปค้นกระเป๋าที่มุมห้องกุ๊กกัก หยิบผ้าขนหนูผืนเล็ก ชุदनอนและเครื่องอาบน้ำออกมา หอบของทั้งหมดไว้ในอ้อมแขนแล้วเดินสำรวจไปรอบห้อง จนชายหนุ่มที่นอนเอกเขนกอยู่บนเตียงกว้างผวกศีรษะขึ้นมามองด้วยสายตาเป็นคำถาม

“ห้องน้ำอยู่ไหนคะ” พิโอน้าถามอย่างเกรงใจ

“ห้องน้ำรวมอยู่ด้านนอกโง่”

“ห้องน้ำรวม?” เธอถามเสียงสูง “ด้านนอก?”

นิกก็เลิกคิ้ว “ทำไม คุณมีปัญหาเธอ?”

“ไม่ค่ะ” หญิงสาวกัดฟันตอบ เธอไม่อยากทำตัวมีปัญหา แค่นี้เขาคงเบื่อจะแย่ที่ต้องมาคอยดูแลคนที่ไม่รู้จักรัก

ว่ากันจริงๆ แล้วห้องน้ำรวมของที่นี่ก็ไม่ได้เลวร้ายเท่าไร แม้จะมีเศษสบู่และเศษผมตกอยู่ตามพื้นกระเบื้องบ้าง แต่เธอก็ทำเป็นมองไม่เห็นมันไปซะ ไม่นานหลังจากนั้นหญิงสาวก็เดินกลับไปห้อง และเมื่อเปิดประตูเข้าไปเธอก็เห็นนิกกำลังยืนคุ้ยโทรศัพท์อยู่ริมหน้าต่าง ชายหนุ่มหันมามองเธอพลางกรอกเสียงลงไปในสาย

“มาพอดีเลย คุยกันเองละกัน”

เขายืนโทรศัพท์มือถือมาให้ หญิงสาวมองผู้ชายตัวโตตรงหน้างงๆ พร้อมถามโดยไม่มีเสียง “ใครคะ”

นิกก็เพียงแต่ยิ้มยืเยว่น ขณะหยิบผ้าเช็ดตัวและเสื้อผ้าของตัวเองเดินออกไปจากห้อง

“คุณ!” พิโอน้าอุทานกับประตูห้องที่ปิดสนิท เธอมองโทรศัพท์ในมือก่อนกรอกเสียงลงไปในสายอย่างไม่แน่ใจ “สวัสดีค่ะ”

“เป็นไงบ้าง!”

“เฟร!”

หญิงสาวในสายหวัเราะร่วน “ใช่ ฉันเอง จะเป็นใครไปได้ละ”

“ทำไมเธอไม่บอกฉันว่านี่ก็เป็นผู้ชาย!” ฟิโอน่าจี้ถามเพื่อนตัวดีเป็น
ประโยคแรก

เฟรหวัเราะร่วนขึ้นเหมือนคำถามของเธอน่าตลก “สมกับเป็นเธอจริงๆ
ถ้าเธอไม่ขี้ลืมขนาดนี้ เธอคงจะจำได้ว่าฉันเคยบอกว่ามีพี่ชายอยู่คนเดียว”

“เธอเคยบอกฉันแล้ว?”

“ແງລີ เพื่อนๆ ของฉันทุกคนก็รู้เรื่องนี้กันทั้งนั้น ขนาดไม่สนิทเท่าเธอ”
พูดไปพูดมาก็กลายเป็นความผิดของเธออีกแล้ว!

“ฉันคงลืมไปเองจริงๆ แหะละ” หญิงสาวถอนหายใจเบาๆ “แต่ฉันไม่เคย
อยู่กับผู้ชายสองต่อสองเลย”

“อย่าคิดมากนัก นิกก็น่ารักจะตายไป ถึงจะดูโหดๆ แต่เขาเป็นสุภาพ-
บุรุษมาก เขาจะดูแลเธอเป็นอย่างดี เชื่อฉัน”

ฟิโอน่าเห็นด้วย ถึงเขาจะดูใจร้ายแต่ก็เป็นสุภาพบุรุษ แต่คำว่ำน่ารักนี้
ใช้บรรยายผู้ชายคนนั้นไม่ได้แน่ๆ

“ว่าแต่วันนี้เป็นไงบ้าง สนั่นไหม” เฟรถามอย่างร่าเริงโดยไม่สนใจเพื่อน
สาวที่เงียบไป

“ก็สั่นๆ ดินะ นิกก็พาฉันไปเที่ยวในตัวเมืองอีกแลนด์ นี่ยังไม่รู้เลยว่า
พรุ่งนี้เขาจะพาไปเที่ยวที่ไหนต่อ”

ปลายสายหวัเราะร่วนเสียงใส “ไม่ต้องห่วง ฐานะของนิกก็ต่างกับฉันมากนะ
ต่างกันจนเทียบไม่ติดเลยละ ที่กินที่เที่ยวที่เขาพาไปคงทำให้เธอเซอร์ไพรส์”

ฟิโอน่าหวัเราะร่วน “ใช่จะ ต่างมาก เซอร์ไพรส์มากเลย”

เธอรู้ว่าเฟรฐานะดี เพื่อนของเธอชอบรถหรู ใช้ของราคาแพง และมีชีวิต
ที่สะดวกสบายโดยไม่ต้องกังวลเรื่องเงินทอง แต่เธอไม่นึกเลยว่าจะแตกต่าง
จากนิกก็ขนาดนี้ เขามีแค่ไร่เล็กๆ เลี้ยงแกะเลี้ยงวัวที่ให้ผลผลิตเพียงพอสำหรับ

ยังชีพเท่านั้น

“อาการเธอเป็นไงบ้างล่ะ”

“ดีขึ้นมากแล้วจ๊ะ”

“เสียตายจังนะ เธอน่าจะได้อาจารย์”

“ไม่ต้องห่วงฉันหรอก ขอให้เที่ยวให้สนุกมากๆ นะ อัจฉาเธอจึงเลยถ่ายรูปมาฝากฉันเยอะๆ นะ” เฟรหั่วเราะคิกแล้วกดตัดสายโทรศัพท์ไป

“เดี๋ยว!” หญิงสาวมองโทรศัพท์แล้วถอนหายใจ “เหมือนกันทั้งพี่ทั้งน้องเลย ไม่เคยฟังฉันเลยทั้งคู่!”

หลังวางสายจากเฟร ฟิโอนาก็ไม่รู้จะทำอะไรต่อในห้องแคบๆ ที่ไม่มีแม้แต่โทรทัศน์สักเครื่อง แต่ไหนๆ โทรศัพท์มือถือก็อยู่ในมือ แล้วนึกก็ยังไม่กลับมาจากอาบน้ำ หญิงสาวเลยถือโอกาสกดหมายเลขโทรศัพท์ที่จำได้จนขึ้นใจ เสียงสัญญาณดังอยู่ชั่วครู่ ก่อนที่ปลายสายจะตอบรับเสียงใส

“สวัสดีค่ะ”

“พี่แก้ว...”

“เสียเวลา! เป็นไงบ้าง เดินทางเรียบร้อยดีไหม ทำไมเพิ่งติดต่อมา ถึงนิวซีแลนด์แล้วไม่ใช่เหรอ” พี่แก้วถามเร็วเป็นชุดด้วยภาษาจีนที่คล่องปรือ

ฟิโอน่าหัวเราะ “ทุกอย่างเรียบร้อยดีจ๊ะ พอดีมันยุ่งๆ นะหนูเลยเพิ่งติดต่อมา ว่าแต่ที่บ้านล่ะ เป็นไงบ้าง”

“คุณพ่อคุณแม่ยังไม่หายโกรธเลย”

“แยจิง แต่หนูไม่อยากไปดูตัวนั้นา พี่แก้วเข้าใจใช่ไหม”

โดยปกติแล้วพ่อแม่จะตามใจเธอทุกอย่าง ด้วยความที่เธอเป็นลูกคนเดียว ไม่ว่าจะอยากได้อะไรหรืออยากทำอะไรพวกท่านก็ไม่เคยขัด จะมีบ้างก็ตอนเธอขึ้นกรานขอเรียนต่อต่างประเทศ แต่แค่เธอเล่นบทดื้อเฟ่งและประกาศว่าต้องไปเรียนให้ได้แม่พ่อแม่จะไม่เห็นด้วย พวกท่านก็ยินยอมทำตามที่ต้องการแต่โดยดี เธอไม่รู้ว่าจะเกิดอะไรขึ้น เพราะตั้งแต่เรียนจบและกลับประเทศไป พ่อแม่ก็มีความคิดอยากให้เธอแต่งงานเสียอย่างนั้น แถมยังต้องแต่งกับ

คนที่เธอไม่รู้จักด้วยนี่สิ

“พี่เข้าใจดีจ๊ะ” พี่แก้วปลอบเสียงอ่อน

“หนูอยากให้พ่อแม่เข้าใจหนูอย่างนี้บ้าง” น้องเล็กของบ้านบ่นอย่าง
น้อยใจ

“คุณพ่อคุณแม่รักเธอมากนะ ที่ทำไปทั้งหมดก็เพราะอยากให้มีคนดูแล
เธอ เธอจะได้มีชีวิตอย่างสบาย”

“แต่หนูไม่อยากแต่งงานกับคนที่หนูไม่รู้จักนี่นา ตระกูลฟางของเรา
มีกินมีใช้ไม่ลำบากอยู่แล้ว”

“มันก็ใช่ แต่อีกฝั่งเขามีฐานะมั่นคงมาก ถ้าเธอแต่งงานเข้าตระกูลเขาไป
พวกท่านก็จะมั่นใจได้ว่าชีวิตนี้เธอไม่มีทางลำบาก”

หญิงสาวฮึดฮัด “ไม่รู้ล่ะ นี่พวกเขายกเลิกการดูตัวไปแล้วใช่ไหม”

พี่แก้วถอนหายใจเบาๆ “เสียเมย์ไม่ต้องห่วงเรื่องนี้หรอก ทุกอย่างจะ
ต้องเรียบร้อย”

“หนูก็หวังว่ามันจะเป็นอย่างนั้นค่ะ พอหนูกลับไปพ่อแม่คงหายโกรธ
พอดี”

“ไม่ต้องกังวล คุณพ่อคุณแม่รักเธอมาก พวกท่านโกรธเธอไม่ได้นาน
หรอก เรื่องทั้งหมดให้พี่จัดการเอง เทียวให้สนุกเถอะนะ”

“ขอบคุณค่ะพี่แก้ว” หญิงสาวเอ่ยอย่างซาบซึ้ง ถึงจะไม่ใช้พี่สาวแท้ๆ
แต่พี่แก้วก็รักและห่วงใยเธอและคนในบ้านเหมือนเป็นครอบครัวเดียวกัน

“ไม่เป็นไรจ๊ะน้องเล็ก”

“ฝากดูแลพ่อแม่แทนหนูด้วยนะ แล้วฝากความคิดถึงถึงป้าสองกับอา
สี่ด้วยนะค่ะ เตียวหนูจะโทร. ไปไหม”

“เตียวสิ มีเบอร์โทรศัพท์ติดต่อง่ายไหม พี่จะโทร. กลับไป เสียเมย์
จะได้ไม่ต้องเปลืองเงินค่าโทร. ไง”

“ดีเหมือนกันค่ะ” หญิงสาวหันไปทางชายหนุ่มที่นั่งเซ็ดผมอยู่บนเตียง
หลังจากเดินกลับเข้ามาในห้องเงียบๆ เมื่อครู่ “คุณคะ ขอเบอร์เครื่องนี้หน่อย

ได้ไหม”

ชายหนุ่มบอกเลขสิบเอ็ดหลักซ้ำๆ ให้พี่โอน่าทวนเป็นภาษาจีน

“เดี่ยวๆ” พี่แก้วท้วงเสียงหลง “ทำไมไม่มีเสียงผู้ชาย ไหนว่าเพื่อนเป็นผู้หญิงหมด”

หญิงสาวปราชัยตามองผู้ชายตัวโตในห้อง...ตอนแรกเธอก็เข้าใจแบบนั้นเหมือนกัน “เรื่องมันยาวนะพี่แก้ว แต่ไม่ต้องเป็นห่วงนะ เขาเป็นพี่ชายของเพื่อนหนูเอง เบอร์โทรศัพท์ก็ของเธอ” เธอรีบอธิบาย พี่สาวเธอจะได้ไม่มั่งถ้าหนักก็รับสาย

“อ้อ...เพื่อนก็อยู่ด้วยสินะ”

“อ้อ” เธออ้อมแอ้มตอบรับ

“ดีแล้วจะ เลิกคุยเถอะ เปลืองเงิน เกรงใจเจ้าของโทรศัพท์เขา”

“ค่ะ ดูแลตัวเองด้วยนะคะพี่ใหญ่” พี่โอน่าเอ่ยลาสองสามประโยคแล้วกอดตัสาย ก่อนหันไปคุยกับผู้ชายตัวโตที่นั่งมองเธออยู่บนเตียง

“ขอโทษที่ไม่ได้บอกก่อนนะคะ ฉันยืมโทรศัพท์คุณโทร. หาที่บ้านนะคะ”

“แฟนเธอ” นิกก็ถามเหมือนชวนคุย

“ไม่ใช่ค่ะ ฉันไม่มีแฟน คุยกับพี่สาวนะ” เธอตอบแล้วก็ไม่เข้าใจตัวเองเหมือนกันว่าทำไมต้องมาอธิบายให้เขาฟังด้วย

“อืม” ชายหนุ่มพึมพำแล้วล้มตัวลงนอน “ปิดไฟด้วยนะ จะนอนแล้ว”

“นอนแล้วหรอคะ เพิ่งสามทุ่มเอง” คนตัวเล็กถาม “พ่ายังไม่มีตเลย”

“ผมเหนื่อย ขับรถทั้งวัน พรุ่งนี้เราต้องออกเดินทางแต่เช้าด้วย”

หญิงสาวทำตามที่เขาบอกอย่างเสียไม่ได้ เธอล้มตัวลงนอนบนเตียงที่ตั้งอยู่อีกฟากหนึ่งของห้อง สายตามองไปยังนอกหน้าต่างที่ยังมีแสงแดดอ่อนๆ สาดส่องแล้วขมตาลง นอกจากทั้งห้องจะสว่างจ้าแล้ว การมีผู้ชายที่แทบไม่รู้จักนอนอยู่บนเตียงข้างๆ ยังทำให้รู้สึกแปลกๆ จนเธอสงสัยว่าคืนนี้จะหลับลงไปได้ยังไงกัน

“ไม่เอา...ยังเข้าอยู่เลยคะแม่” พิโอนางัวเจียดตอบเมื่อรู้สึกได้ว่ามีคนเรียกชื่อ หญิงสาวขยับตัวแล้วเอาหัวซุกหมอนนุ่มๆ ต่อ

“พูดอะไรไม่เข้าใจ ตื่นได้แล้วคุณ” เสียงทุ้มต่ำของผู้ชายที่เข้ามาในโสตประสาท ทำให้หญิงสาวตื่นเต็มตา

ผู้ชาย...นิกกี้!

พิโอนาลุกพรุดขึ้นนั่งบนเตียง เธอขยี้ตาแรงๆ แล้วถามเป็นภาษาอังกฤษ “ก็โหมงแล้วคะ”

“หกล่มงเข้า”

“หกล่มงเข้า!” เธออุทานแล้วเอนตัวลงนอนต่อ “ยังเข้าอยู่เลย...”

“ก็เข้าใจเลยต้องตื่น อยากโดนทิ้งไว้ที่นี้ก็ทำตามใจ ผมไปละ”

หญิงสาวลุกพรุดขึ้น มองผู้ชายจอมโหดด้วยสายตาวงุ่น “เดี๋ยวลีรอด้วยคะ ขออาบน้ำก่อน”

“ผมให้เวลาคุณยี่สิบนาที”

เธอแทบจะหายใจเป็นปดิดทิ้ง “ยี่สิบนาที! แค่อ่างหน้าแปรงฟันยังไม่พอเลย”

“ยี่สิบนาที” เขาพูดพลางก้มลงหิ้วกระบะเป่าทำท่าเตรียมพร้อม

หญิงสาวค้อนขยับ “ยี่สิบนาทีที่ยี่สิบนาทีคะ...โหดจัง นี่ฉันมาเข้าค่ายทหารหรือไง”

“ว่าไงนะ” ผู้ชายตัวโตตรงหน้าหรีตามองเธอที่พูดพึมพำอย่างสงสัย

“เปล่าคะ คุณอย่ามัวชวนฉันคุยสิ เสียเวลา” เธอได้ทีตอกกลับเบาๆ ก่อนหยิบถุงเครื่องอาบน้ำและเสื้อผ้าที่เตรียมไว้ตั้งแต่เมื่อคืนวิ่งออกไปนอกห้อง

พิโอน่าเดินเร็วเข้าไปในห้องน้ำ พยายามอาบน้ำให้เร็วที่สุดในชีวิต เพราะถ้าเธอใช้เวลาเกินยี่สิบนาที มีหวังว่าผู้ชายใจร้ายคนนั้นได้ทิ้งเธอไว้ที่นี้จริงๆ แน่...หญิงสาวแนใจ

ไม่รู้ว่เมื่อคืนนี้เธอเผลอหลับไปตอนไหน ทั้งที่ในห้องยังสว่างจ้าอยู่แท้ๆ

คงเป็นเพราะเหนื่อยที่ต้องนั่งเครื่องมาตั้งแต่เช้า แถมยังต้องเดินเที่ยวทั้งวัน ทำให้เธอหลับสนิทตลอดคืนจนไม่รู้ตัวเลยว่านิกก็ลุกออกไปอาบน้ำอาบท่าตอนไหน รู้ตัวอีกทีเขาก็มายืนอยู่ข้างเตียงในสภาพเรียบร้อย สวมเสื้อยืดสีขาวสะอาดสะอ้านและกางเกงยีนส์เข็มตัวเก่าพร้อมเดินทางแล้ว

“วันนี้เราจะไปไหนกันคะ” พิโอน่าถามถ่วงเวลาขณะพยายามยัดของเข้ากระเป๋าเดินทาง โดยมีผู้ชายตัวโตยืนจ้องนาฬิกาข้อมืออยู่ข้างประตูห้อง...เขาไม่ค่อยจะเร่งเท่าไรเลย!

“ฮอบบิตัน รู้จักไหม เคยดูหนังไหมเนี่ย” ชายหนุ่มเล็กคิ้วสีน้ำตาลเข้มขึ้นเป็นเชิงถาม

“เคยสิคะ” หญิงสาวเหล่มองคนถาม เธอเป็นคนจีนนะ ไม่ได้อยู่หลังเขาใครๆ ก็รู้อยู่แล้วว่าฮอบบิตันเป็นสถานที่ถ่ายทำภาพยนตร์ไตรภาค เดอะลอร์ดออฟเดอะริงส์ และ เดอะฮอบบิท

“จริง? ผมนึกว่าคุณจะไม่เคยดูหนังพวกนี้ซะอีก” นิกก็ถามเสียงสูงเกินจริง

“คุณสับสนประเทศของฉันทับเกาหลีเหนือหรือเปล่า!”

เขาหัวเราะเสียงดังก้อง “อย่ามองผมแบบนั้นสิ ผมแค่ล้อเล่น”

พิโอน่าหัวเราะหึๆ อารมณ์ขันจริงนะพ่อคุณ

และแล้วขบวนเล็กๆ ที่ประกอบไปด้วยสาวจีนร่างเล็กบอบบาง และหนุ่มนิวซีแลนด์ตัวโตก็ออกเดินทางจากที่พัก การจรวจาออกจากตัวเมืองโอ๊กแลนด์ค่อนข้างคล่องตัว ผิดกับถนนอีกด้านที่มีรถติดยาวเป็นพริต หญิงสาวเหลือบตามองผู้ชายข้างๆ ที่กำลังขับรถด้วยท่าทางสบายๆ ถ้าดูดีๆ เขาก็มีส่วนคล้ายเฟรเหมือนกัน โดยเฉพาะดวงตาคมสีกเทาเข้มนั้น มันสวยและเป็นประกายเหมือนกับว่าเจ้าของเป็นคนฉลาดและรู้ทันคนอยู่ตลอดเวลา แต่เธอคิดว่านั่นคงเป็นทั้งหมดที่ทั้งสองมีเหมือนกัน อ้อ...นิสัยพูดตรงๆ ไม่สนใจคนฟัง และท่าทางลุๆ นั้นด้วย แต่เขาไม่เห็นดูเฟรนต์ลึเหมือนเฟรเลย ออกจะปากร้ายและน่ากลัวเสียด้วยซ้ำ

ขับรถออกจากตัวเมืองไอ้กแลนต์ได้สักพัก นิกก็ก็เลยเข้าไปในปั๊มน้ำมันใหญ่ข้างทาง ชายหนุ่มจอดที่หน้าร้านอาหารฟาสต์ฟู้ดชื่อดัง ที่แม่จะคนละเจ้ากับที่เธอกินเมื่อวานนี้ แต่ก็ขายอาหารประเภทเดียวกัน

“หิวแล้ว กินอาหารเข้ากันก่อน” เขาพูดแล้วก้าวขาวยาวๆ ไปยังร้านอาหารฟาสต์ฟู้ดตรงหน้า

ฟิโอน่าลอบถอนหายใจแล้วเดินตามนิกก็ไปเสียบๆ เขาอาจจะชินกับการกินอาหารแบบนี้ทุกมื้อ แต่เธอเลียนจะแยะแล้ว หญิงสาวคิดว่าเธอไม่ใช่คนเรื่องมากเรื่องกิน เธอไม่มีปัญหากับการไม่ได้กินข้าวเป็นอาหารหลัก แต่จะให้อินอาหารฟาสต์ฟู้ดทุกมื้อก็ไม่ใช่เหมือนกัน นี่ขนาดแค่เข้าวันที่สองเองนะ ถ้าต้องกินอาหารแบบนี้ตลอดทริปเธอคงตายแน่ๆ

“คุณอยากกินอะไร” นิกก็หันมาถามผู้หญิงตัวเล็กที่ยืนทำหน้าที่อยู่อู้อย่างๆ

“อะไรก็ได้ค่ะ”

“มัพฟินไข่กับช็อกโกแลตร้อนไหม”

“ดีค่ะ” ฟิโอน่าตอบรับเสียงน้อยๆ เข้าๆ แบบนี้เธอไม่อยากกินอะไรทั้งนั้น แถมยังเป็นอาหารแบบนี้อีก

ชายหนุ่มรับถาดอาหารจากพนักงานและเดินไปนั่งที่โต๊ะริมกระจก เขาตั้งตังกินอย่างจริงจัง ผิดกับเธอที่ดื่มแต่ช็อกโกแลตร้อนเป็นหลักและเขี่ยมัพฟินในถาดไปมาอย่างเบื่อๆ

ดวงตาสีเทาเข้มหรือลึกลงน้อย ขณะดูพฤติกรรมของหญิงสาวตัวเล็กตรงหน้า “คุณกินน้อยเกินไปนะ ปล่อยให้แบบนี้ไม่ดีแน่” อยู่ๆ นิกก็ก็พูดขึ้น

“ค่ะ?” เธอเงยหน้าขึ้นจากถาดอาหาร มองเขางงๆ

“กินซะ ถ้าอาหารไม่หมด อดเที่ยว” เขาพูดเสียงเฉียบขาด

ฟิโอน่าทำหน้าตาตื่น “พ่อแม่ฉันยังไม่ทำถึงขนาดนี้เลย!”

“งั้นคุณก็ถูกตามใจมามากเกินไปแล้ว ถึงเวลาต้องเปลี่ยนแปลงตัวเอง

ซะที”

นี่เขาคิดว่าตัวเองเป็นใครกัน! พิโอน่าคิดอย่างเคื่องๆ แต่มือเล็กก็ยกมัพฟินขึ้นกัดและเคี้ยวแต่โดยดี นี่เพราะเธอกลัวไม่ได้เที่ยวหรอกนะ ไม่ได้กลัวเสียงดูๆ กับดวงตาสีเทาเข้มที่มีแววเอาจริงนั่นเลยลัคนิด...เฮอะ!

แม้จะผินใจ แต่พิโอน่าก็ล้ากลืนอาหารเข้าทั้งหมดลงไปในกระเพาะจนได้ โดยมี ‘ผู้ปกครอง’ ตัวโตนั่งจ้องเขม็งตลอดการกิน ชายหนุ่มลุกพรุดขึ้นเมื่อเธอกินมัพฟินคำสุดท้ายหมด

“คุณไปรอที่รถก่อนนะ ผมจะไปซื้อของแป๊บหนึ่ง” เขาโยนกุญแจรถมาให้เธอด้วย

“ฝากซื้อ...ขนม” หญิงสาวร้องบอกตามหลัง แต่เธอก็ชักกว่าเขาอีกตามเคยเพราะชายหนุ่มเดินลืวออกจากร้านไปแล้ว

เมื่อไม่มีทางเลือกพิโอน่าก็เข้าไปนั่งรอนิกกี้ในรถ เพราะอากาศเย็นๆ แบบนี้ เธอที่สวมเพียงกางเกงยีนและเสื้อแจ็กเกตบางๆ ไม่สามารถแกร่งรออยู่ด้านนอกได้ ตอนแรกเธอคิดว่าจะเดินตามเขาไปซื้อของด้วย แต่ก็เปลี่ยนใจเพราะเดี๋ยวนิกกี้จะหาว่าเธอดื้อไม่ยอมฟังเขาอีก

ไม่นานเขาก็กลับมาพร้อมถุงพลาสติกใบย่อม ชายหนุ่มเปิดประตูรถแล้วยื่นถุงมาให้เธอ

“อะไรคะ”

“ผมไม่แน่ใจว่าคุณจะใส่ได้พอดีไหมนะ แต่คงใกล้เคียง”

พิโอน่าขมวดคิ้ว ไม่รู้ว่าเขาซื้ออะไรมา เธอเปิดถุงพลาสติก ภายในมีขนมขบเคี้ยวสองสามห่อ น้ำดื่ม และซองเท้าแตะสีชมพูหนึ่งคู่

“รองเท้า?” เธอหันมองผู้ชายที่กำลังนั่งขับรถอยู่ข้างๆ ด้วยสายตาเป็นคำถาม

“อืม”

“ของฉันหรือคะ”

เขาปราชัยตามมองเธอพร้อมหัวเราะ “ตกลงละ ผมคงจะใส่รองเท้าแตะ

สี่ชมพูเบอร์เจ็ดหอรกนะ นั่นมันรองเท้าของคุณ ผมซื้อมาให้ เห็นคุณเจ็บเท้าอยู่นี่”

เธอมองเขาด้วยสายตาซาบซึ้ง ไม่น่าเชื่อว่าผู้ชายท่าทางหยาบกระด้างแบบเขาจะใส่ใจเรื่องเล็กๆ น้อยๆ เกี่ยวกับเธอด้วย “ขอบคุณนะคะ”

“ไม่เป็นไรครับ ลองใส่ดูสิ” เขาคะยั่นคะยอ

หญิงสาวลองรองเท้าใหม่ มันเป็นรองเท้าแตะที่ใหญ่กว่ารองเท้าที่เธอสวมตามปกติหนึ่งเบอร์ แต่ก็สบายกว่ารองเท้าส้นเตี้ยที่เธอสวมอยู่มาก และยังทำให้แผลที่เท้าของเธอไม่โดนเสียดสีมากขึ้นอีกด้วย

“หลวมไปนิดค่ะ แต่ใส่ได้”

“ผมอยากจะซื้อรองเท้าผ้าใบให้ค่ะ แต่ในร้านสะดวกซื้อในปั๊มแบบนี้มันไม่มีขาย”

“ไม่เป็นไรค่ะ แค่นี้ก็ดีมากแล้ว” พิโอน่ายิ้มกว้าง รู้สึกดีกับผู้ชายข้างๆ ขึ้นเป็นกอง

ชายหนุ่มปรายตาสีเทาเข้มมองเธอยิ้มๆ แล้วพูดเสียงนุ่ม “แล้วเดินดีล่ะ อย่าให้รองเท้าแตะกัดเท้าเอาซะอีก ซึ่งสำหรับคุณผมคิดว่ามันมีโอกาสนั้นไปได้มากด้วย ถึงคราวนั้นผมก็ไม่ว่าจะช่วยยังไงแล้ว”

หญิงสาวหุบยิ้ม อ้าปากค้าง ในสายตาของเขา เธอต้องอายุไม่เกินสิบขวบแน่ๆ!

หลังจากเขาวิจารณ์เธออย่างไม่เกรงใจก็ไม่มีใครพูดอะไรอีก พิโอน่านั่งเงียบ...แ่นละ ส่วนนักก็ที่คงจะไม่สนใจด้วยซ้ำว่าใครจะรู้สึกอย่างไรก็นั่งขับรถไปเงียบๆ จนกระทั่งเมื่อรถแล่นผ่านอ็อกแลนด์มาได้จิตใจสั้นๆ ทิวทัศน์รอบด้านก็เปลี่ยนเป็นทุ่งหญ้าเขียวขจี ที่มีแกะสีขาวและวัวตัวใหญ่กำลังยืนและเล็มหญ้างันอยู่อย่างสบายใจ จนพิโอน่าลืมหันหลัง พลอพูดกับเขาอีกครั้ง

“คุณ! หยุดก่อน!” เสียงเล็กหวานอุทานดังลั่นรถเก๋งที่กำลังแล่นด้วยความเร็วบนถนนสองเลนแคบๆ ส่งผลให้คนขับร่างใหญ่เบรกรถเอี๊ยด พร้อม

หักพวงมาลัยเข้าข้างทางจนฝุ่นดินคละคลุ้ง ทั้งสารถีและผู้โดยสารหวัคะมา ดีที่ไม่มีรถตามหลังมา ไม่อย่างนั้นคงมีโดนด่ากันมั่งละ

นิกก็หันมามองเธอด้วยสายตาเป็นคำถาม

พิโอน่าหัวเราะเหะๆ ใครจะรู้ว่าเขาจะเบรกรถตัวโก่งขนาดนี้ละ “ฉันอยากถ่ายรูปนะค่ะ” เธออธิบายอย่างเกรงใจ ก็ทิวทัศน์นอกกระจกมันสวยจนเธอรู้สึกคันไม้คันมือ อยากลงไปเก็บภาพน่ารักๆ นี่ไว้

ชายหนุ่มถอนใจเฮือกใหญ่แล้วออกรถอีกครั้ง

“ถ่ายรูปทำไม แค่แกะแคว้วเอง” เขาถามอย่างไม่เข้าใจ

หญิงสาวปราชัยตามองค้อน “สำหรับคุณคงเป็นเรื่องปกติเพราะคุณเป็นเกษตรกร แต่ฉันไม่เคยเห็นแกะกับวัวใกล้ๆ แบบนี้มาก่อนนี่”

นิกก็หัวเราะ “คุณไม่ต้องรีบหรอก ยิ่งไกลเมืองยิ่งมีแกะกับวัวมากกว่านี้อีก”

“ฉันอยากถ่ายรูปนี่ค่ะ...นะ?” เธออ่อนเสียงหวานอย่างไม่รู้ตัว

ชายหนุ่มหันมามองยิ้มๆ “ก็ได้ครับ ถ้าเห็นวิวสวยๆ ผมจะจอดให้คุณนะ”

พิโอน่านั่งขึ้น “ขอบคุณค่ะ”

“แต่ไม่ใช่เช้านี้” ชายหนุ่มพูดต่อ

“เอ๊ะ!”

“เราต้องใช้เวลาหน่อยคุณ ถ้าแวะไปเรื่อย กว่าจะไปถึงมาทามาทามีหวังเที่ยงพอดี ถนนยังไม่ค่อยดีอยู่ด้วย”

หญิงสาวมองถนนลาดยางที่กำลังซ่อมเป็นระยะแล้วยอมรับเสียงอ่อย “ก็ได้ค่ะ”

แม้จะไม่ได้จอดแวะที่ไหนเลย แต่เพราะการเดินทางที่ไม่ค่อยราบรื่น เนื่องจากเส้นทางเป็นถนนเพียงแค่สองเลน และยังต้องลดความเร็วลงเป็นระยะ เมื่อเข้าสู่เขตที่พักราคัย ทำให้กว่าจะถึงจุดหมายปลายทางแรกของวันก็ล่วงเข้าสู่ช่วงเกือบเที่ยงแล้ว พิโอน่าได้แต่ชี้ชวนชายหนุ่มที่นั่งข้างๆ ให้ดูแกะตัวขาว

อวบน้ำ ที่ยื่นเลืมหญาอยู่เต็มภูเขาหญาลีเขียวสด เพราะชอบบิตันมูฟวิเซต อยู่ลึกเข้าไปในฟาร์มอันกว้างใหญ่กว่าสองกิโลเมตร โดยที่ชายหนุ่มก็เพียงแค ปรายตามองอย่างไม่ใส่ใจ แล้วหันไปตั้งหน้าตั้งตาขับรถต่อเท่านั้น

“คุณ! ดูลิเกะ เกะเต็มภูเขาไปหมดเลย น่ารักที่สุด!”

“เยอะสิ ก็รายได้ของเจ้าของฟาร์มมาจากการขายเนื้อกับขนแกะและ วัวเนื้อนี่” นิกก็ตอบทันควัน

“ไร้คุณมีแกะเยอะขนาดนี้ไหม”

“พวกอเล็กซานเดอร์สมิแกะเป็นหมื่นได้มั้งคุณ ของผมยังมีไม่กี่ร้อย”

“ทำไมคุณไม่เลี้ยงมากกว่านี้ล่ะคะ”

“ผมก็กำลังพยายามอยู่ครับ แกะมันไม่ใช่ตัวละครหรียญสองหรียญนะ คุณ การดูแลก็จะต้องใช้แรงงานและเม็ดเงินอีกมาก คุณคิดว่าหญาเขียวๆ พวกนี้มันเกิดขึ้นเองตามธรรมชาติหรือไ้”

“อ้าว...ไม่ใช่หรอคะ” ฟิโอนามองคนพูดอย่างประหลาดใจ

“ส่วนหนึ่งก็ใช่ แต่ประเทศของผมก็มีช่วงที่หนาวมากและหิมะตกหนัก บางช่วงฝนก็ไม่ค่อยตก ถึงตอนนั้นแกะก็จะมีหญาเกิน เราถึงต้องปลูกหญา และเก็บเกี่ยวเอาไว้ใช้ในช่งเวลานั้นไ้ละ” เขาอธิบาย

หญิงสาวพยักหน้าหงิกหงัก “ฉันไม่รู้มาก่อนเลย นึกว่ามันจะง่ายๆ ซะ อีก”

“ไม่มีอะไรไ้มาง่ายๆ หรอกคุณ งานที่เราคิดว่าง่ายที่สุดมันก็มีอะไร บางอย่างอยู่ในนั้น ส่วนงานที่ภายนอกดูดี มีแต่คนอยากเข้ามาทำ มันอาจไม่มีอะไรเลยก็ได้”

หญิงสาวมองนิกก็ เขาทำหน้าที่จริงจังเหมือนมีความหลังกับสิ่งที่กำลัง พูดถึง “เกิดอะไรขึ้นคะ”

ดวงตาสีเทาเข้มของเขามีแวไม่เข้าใจ “อะไรครับ”

“ก็ที่คุณบอกว่าไม่มีอะไรไ้มาง่ายๆ”

“ผมก็พูดไปเรื่อยเปื่อย ไม่ต้องสนใจหรอก...ถึงแล้ว คนเยอะซะด้วย

รีบลงไปซื้อทัวร์กันดีกว่า” ชายหนุ่มพูดเปลี่ยนเรื่องขณะหักพวงมาลัยเลี้ยวเข้าไปในที่จอดรถ

“คุณชอบพูดตัดบทอยู่เรื่อย” หญิงสาวพึมพำพาลงจากรถ และเดินตามหลังนิกกี้ที่เดินนำหน้าเธอไปทางร้านขายของที่ระลึก

หลังจากภาพยนตร์ไตรภาค เดอะลอร์ดออฟเดอะริงส์ ออกฉายเมื่อหลายปีก่อน ฮอบบิทันมูฟวี่เซตก็เป็นจุดหมายปลายทางของนักท่องเที่ยวจากทั่วโลก ขนาดเป็นช่วงกลางสัปดาห์แบบนี้ก็ยังมีนักท่องเที่ยวนับสิบที่ต่อแถวรอซื้อบัตรเข้าชมหมู่บ้านฮอบบิท ‘เดอะไชร์’ กันหนาแน่น แต่พิโอน่ากลับไม่ต้องออกแรงทำอะไรเลยเพราะลูกพี่ลูกน้องของเฟรจด์การทุกอย่างให้หมด

“คุณไปนั่งรอด้านนอกเถอะ ไม่ต้องเข้ามาหรอก” เขาว่า

หญิงสาวหันขวับไปมองคนพูด เขาคงไม่ได้เห็นว่าเธอเกาะกะหรอกนะ “ฉันยืนต่อแถวเป็นเพื่อนได้นะคะ”

“ทำตามที่คุณบอกเถอะ คุณไม่หายใจไม่ออกบ้างหรือไง”

เธอหันมองไปรอบๆ ก็จริงของเขา ที่รอบตัวเธอมีแต่ฝรั่งตัวสูงท่วมหัว เธอทั้งนั้น แถมภายในร้านก็ค่อนข้างเล็ก ทำให้ทุกคนต้องมายืนรวมกันในมุมแคบๆ

หญิงสาวยิ้มให้เขาอย่างอบอุ่น เขาพูดเพราะเป็นห่วงเธอแท้ๆ “ขอบคุณนะคะ”

“อ้อ” นิกกี้ตอบรับสั้นๆ และหันมองไปยังแคชเชียร์ต่อ

เพราะอย่างนี้หลังจากเดินชมภายในร้านขายของที่ระลึกซึ่งเกี่ยวกับภาพยนตร์ โดยที่ไม่ได้ซื้ออะไรติดไม้ติดมือกลับมาสักชิ้น เพราะเคาน์เตอร์จ่ายเงินมีคนต่อแถวรอซื้อทัวร์ยาวเหยียด เธอก็มานั่งชมวิวทิวทัศน์อยู่ด้านนอก หญิงสาวพยายามชะเง้อมองไปรอบๆ แต่ก็ไม่เห็นเงาของหมู่บ้านฮอบบิทเลยสักนิด มีเพียงเนินหญ้าสูงๆ ต่ำๆ ไกลสุดลูกหูลูกตาที่ถูกล้อมรอบไว้ด้วยรั้วไม้เตี้ยๆ เท่านั้น

“หาอะไรอยู่” เสียงหัวทิ่มดังขึ้นใกล้ๆ

หญิงสาวสะดุ้ง เธอหันไปค้อนนิกก็วิ่งใหญ่ มาไม่ให้ลุ่มให้เสียงแบบนั้น ตกใจหมด “มองหามูฟวี่เซตนะสิคะ ไม่เห็นมีเลย”

“ถ้าเห็นได้ง่ายๆ ใครเขาจะยอมเสียเงินตั้งเจ็ดสิบห้าเหรียญเพื่อซื้อบัตรละคุณ เดอะไทร์อยู่ลึกเข้าไปในฟาร์มอีก เราต้องนั่งรถของทางทัวร์เข้าไป”

“แล้วนี่ซื้อบัตรเสร็จแล้วหรือคะ”

“เรียบร้อยแล้วครับ อีกห้านาทีรถจะออก”

ไม่ทันขาดคำรถขับสูโรทั้งที่น่าจะเคยเป็นสีขาว แต่ตอนนี้มีฝุ่นจับทั่วทั้งตัวรถและกระจกก็เลอะเลอะๆ เข้ามาจอดข้างๆ ร้านขายของที่ระลึก คนขับรถสูงวัยอารมณ์ดีเดินมาร้องเรียกให้นักท่องเที่ยวบริเวณนั้นขึ้นรถ พิโอน่าและนิกก็เดินตามกลุ่มนักท่องเที่ยวขึ้นไปนั่งบนเบาะที่ส่วนกลางของตัวรถ แม้จะนั่งกันแค่สองคน แต่เบาะแคบๆ ก็ทำให้เธอต้องนั่งชิดกับหนุ่มตัวโตอย่างไม่ต้องใจ ถึงแม้จะเที่ยวด้วยกันมาหนึ่งวันแล้ว แต่เธอไม่เคยใกล้ชิดเขาขนาดนั้นเลย พิโอน่ากลืนน้ำลายเอือก นึกสงสารตัวเองอยู่ในใจที่ถูกเลี้ยงมาแบบไขว่หน้าจ้องหน้า แม้แต่แค่การนั่งใกล้ผู้ชายที่เธอไม่ได้มีที่ทำอะไรเลยแท้ๆ เธอกลับรู้สึกหวั่นไหว

โชคที่ที่ช่วงนี้อากาศค่อนข้างเย็น ทำให้การที่รถไม่มีเครื่องปรับอากาศไม่เป็นปัญหาสำหรับนักท่องเที่ยวที่นั่งกันอยู่เต็มคันรถเท่าไร หญิงสาวลอบสังเกตรูปหน้าตัวโตที่นั่งข้างๆ เขามองไปยังนอกหน้าต่างอย่างสนใจ รถแล่นเข้าไปในถนนดินเล็กๆ ที่รอบด้านเป็นทุ่งหญ้ากว้างใหญ่ มีแกะและวัวนับร้อยโดยไคด์หนุ่มที่นั่งมาด้วยต้องเป็นคนวิ่งลงไปเปิดปิดประตูกันแกะวิ่งออกเมื่อรถแล่นลึกเข้าไปเรื่อยๆ

อันที่จริงเมื่อสังเกตดีๆ เธอก็เพิ่งเห็นว่านิกก็ไม่ใช่แค่หน้าตาดีเฉยๆ แต่ดีมากๆ ด้วย ถึงแม้ว่าเขาจะมีท่าทางเอาเรื่อง และดูเหมือนไม่ค่อยสนใจรูปลักษณ์ตัวเองสักเท่าไร แต่ชายหนุ่มก็แต่งตัวสะอาดสะอ้านและเข้ากับบุคลิกของเขา พิโอน่ามองลึกเข้าไปในดวงตาสีเทาที่ถูกล้อมรอบด้วยขนตายาวตรงสีน้ำตาลเข้มอย่างพิลึก มันเป็นสีเทาเข้มแปลกตาล้อมรอบด้วยวงแหวนเรียวเล็กสีดำ จมูกโค้งเป็นเส้นตรงของเขาก็ไม่โค้งเกินไป จนทำให้ใบหน้าแกร่ง

ที่เห็นกรามชัดเจนและคางบูนูน้อยๆ มีเคราขึ้นประปรายนั้นดูแข็งแกร่งต่าง
ริมฝีปากบางที่คลี่ยิ้มน้อยๆ จนเห็นฟันสีขาวสะอาดนั้นอีกล่ะ มันเผยอขึ้น
น้อยๆ อย่างน่าดูเมื่อเจ้าของพูดอะไรบางอย่าง...เอ๊ะ! พูดอะไร

หญิงสาวเลื่อนสายตาดูขึ้นมองตาคนที่เธอกำลังวิจารณ์เพลินๆ อยู่ในใจ
“อะไร?”

ดวงตาสวยมีแววยิ้มของเขาสบตาเธอหนึ่งแนว “ผมถามว่าคุณชอบไหม”

“ชอบ?”

“ก็เห็นคุณจ้องหน้าผมนานขนาดนี้ ผมเลยถามว่าคุณชอบไหม”

ฟิโอนารู้สึกได้ว่าหน้าร้อนเห่อด้วยความอาย หญิงสาวส่องมองผ่าน
กระจกรถมั่วๆ ออกไปนอกหน้าต่าง “ลูกแกะ! คุณดูสิ ตัวนั้นน่ารักจังเลย
ตัวโน้นก็น่ารัก กินนมแม่ใหญ่เลย”

นิกก็ยิ้มอย่างรู้ทันจนหญิงสาวได้แต่ยิ้มเจื่อนๆ แล้วนั่งเงยไปตลอด
ทาง คราวหน้าคราวหลังเธอคงต้องระวังมากกว่านี้ ทำไมเขาถึงหูไวตาไวทุกที่
เลยนะ

รถบัสคันใหญ่แล่นเข้ามาจอดในลานดิน ก่อนขบวนนักท่องเที่ยวต่างชาติ
ต่างภาษาจะทยอยเดินเข้าไปในทางเดินเล็กๆ ลึกเข้าไปไม่กี่ไกลเป็นหมู่บ้านเล็กๆ
ที่มีบ้านเรือนนับสิบตั้งกระจัดกระจายอยู่ตามเนินหญ้า มันต่างจากหมู่บ้าน
ทั่วไปตรงที่ตัวบ้านอยู่ในเนินดิน และมีประตูเล็กๆ ทรงกลมเหมือนกันทุกหลัง
ภาพตรงหน้าทำให้หญิงสาวอุทานออกมาอย่างตื่นตันทึ่ง

“คุณ! ดูสิคะ น่ารักไปหมดเลย” เธอเขย่าแขนผู้ชายข้างๆ อย่างลืမ်ตัว
“คุณ! ดูบ้านบิลโบบนเนินนั่นสิ”

นิกก็หันมามองยิ้มๆ “ถามจริงเถอะ คุณอายุถึงสิบแปดหรือยัง?”

“ฉันี่สิบสี่แล้วนะ!” พูดจบเธอก็แทบจะกัดลิ้นตัวเอง เพราะจากดวงตา
สีเทาที่เด่นระริกนั้น เขาแก้มองพูดชัดๆ

“คุณล่ะ อายุเท่าไร?” เธอถามกลับ

เขาจุปากแก้มตอบจริงจัง “นี่ไม่เคยมีใครบอกคุณเลยหรือว่าการถาม

อายุคนอื่นมันเสียมารยาท”

“แต่คุณรู้อายุฉันแล้ว”

“แกกว่าคุณละกัน”

ฟิโอน่าแอบเบะปาก อย่างกับเธอไม่รู้ชั้นแหละ

ยังไม่ทันได้พูดอะไรต่อ ไกด์หนุ่มก็ตะเบ็งเสียงอธิบายแทรกเสียง
เจี๊ยวจ๊าวของลูกทัวร์ว่า หมู่บ้านฮอบบิทที่เห็นอยู่เบื้องหน้าถูกสร้างขึ้นใหม่เมื่อ
สองปีก่อน แทนของเดิมที่ถูกรื้อไปเมื่อสร้างภาพยนตร์ เดอะลอร์ดออฟเดอะ
ริงส์ ทั้งสามภาคเสร็จ และฉากใหม่นี้ก็ยิ่งใหญ่กว่า แข็งแรงกว่า และถูกใช้เพื่อ
ถ่ายภาพยนตร์เรื่อง เดอะฮอบบิท ทั้งสามภาคด้วย

หญิงสาวและชายหนุ่มเดินตามกลุ่มลูกทัวร์อย่างห่างๆ ไปตามจุดต่างๆ
ทั่วเดอะไชร์ เพราะฟิโอน่าอยากถ่ายรูป และผู้ชายข้างๆ เธอก็เป็นไกด์ส่วนตัว
ที่ดี เขาบรรยายประวัติและเล่าเกร็ดเล็กเกร็ดน้อยในมูฟวี่เซตแห่งนี้ได้อย่าง
คล่องแคล่ว จนหญิงสาวอดที่จะฟังไม่ได้

“ถึงแม้บริษัททัวร์จะเป็นผู้ดูแลสถานที่ทั้งหมด แต่พื้นที่นี้ยังเป็นของ
ครอบครัวอเล็กซานเดอร์สอยู่ ทำไงได้ ทุกคนอยากมีส่วนแบ่งในชิ้นเค้กทั้งนั้น
แม้แต่บริษัทหนังยังได้ส่วนแบ่งจากค่าทัวร์เลย” นิกก็บรรยายขณะก้าวไปยัง
ทางเดินโรยกรวดแคบๆ

“จริงหรือคะ”

“แล้วที่นั่นตกลงคือ ซิตีเคาน์ซิลยังคิดเงินค่าตรวจสอบแบบบ้านฮอบบิท
พวกนี้ด้วยนะ ยังกะกลัวพวกฮอบบิทจะเป็นอันตรายถ้าต้องอยู่ในบ้านที่ไม่ได้
มาตรฐานชั้นแหละ”

หญิงสาวมองผู้ชายตัวโตอย่างทึ่งๆ “อันที่จริงคุณไม่น่าจะรู้เรื่องพวกนี้”

เขาหัวเราะ “ขนาดคนต่างชาติยังรู้จักที่นี่เลย แล้วทำไมผมที่เป็นคน
นิวซีแลนด์จะไม่รู้เรื่องพวกนี้”

“หนังเรื่องนี้ด้วย คุณไม่น่าจะดู”

“คุณรู้จักผมมานานเท่าไรเชียว”

พิโอน่าแทบไม่ต้องคิด “สองวันค่ะ”

ชายหนุ่มหลุดขำเสียงดัง “นั่นมันประโยคบอกเล่า ไม่ใช่ประโยคคำถาม”

หญิงสาวหน้าแดงด้วยความอาย “อ้าว...ก็คุณถาม ฉันก็ตอบ”

“คุณนี่ชื่อเซมัด เหมือนเด็กๆ ไม่มีผิด”

พิโอน่ากำลังจะอ้าปากเถียง ก็พอดีกับไกดท์ทัวร์เรียกนักท่องเที่ยวทุกคนให้ไปรวมตัวกัน เธอจึงได้แต่เก็บคำพูดเอาไว้แม้จะคันปากขนาดไหน ไกดท์หนุ่มเดินนำกลุ่มของเธอไปยังร้านอาหารกึ่งบาร์ กรีนดราagoonอินน์ ซึ่งตั้งอยู่อีกฟากของหมู่บ้าน เพื่อพักผ่อนและชมสถานที่ซึ่งเป็นฉากหนึ่งในภาพยนตร์ อีกครั้งที่นักก็บอกให้เธอไปนั่งรอเฉยๆ ขณะเขาเดินไปต่อแถวรอรับเครื่องดื่มที่ไกดท์รินจากถังไม้ที่บาร์ โดยไม่สนใจว่าเธอก็อยากต่อแถวด้วยเหมือนกัน

หญิงสาวซึ่งเคยเถียงจึงยอมไปนั่งแต่โดยดี ภายในคอนข้างมีดสลัวแต่กลับอบอุ่น เธอเดินไปนั่งที่โซฟาหนังหน้าเตาผิง เพราะแสงไฟสัสมจากพืนที่กำลังเผาไหม้เข้ากับบรรยากาศแนวย้อนยุคได้ดี ไม่นานชายหนุ่มก็เดินมานั่งลงข้างๆ

“คุณเอาอะไรมาคะ”

“ของผมเอล” ชายหนุ่มยื่นแก้วดินมาให้เธอ “ส่วนของคุณจินเจอร์เบียร์”

“นมสดก็ได้เนอะ” เธอประซัด

เขาทำท่าจะลุกเดินไปที่บาร์ “ก็ดีนะ”

“เฮ้อ” เธอถอนหายใจยาวพร้อมกับยกเครื่องดื่มขึ้นซด ทำเอานึกก็หัวเราะเสียงดัง

“อร่อยดีไม่ใช่เหรอ”

“ก็ดีค่ะ”

“อย่าทำหน้างอสิ เชื่อผมเถอะว่าคุณไม่เหมาะกับแอลกอฮอล์”

“คุณรู้ได้ไง ฉันอาจจะดื่มบ่อยกว่าคุณก็ได้”

“อย่างคุณเนี่ยละ อย่างมาโกหกซะให้ยาก แค่นี้จินเจอร์เบียร์คุณก็คงเมาแล้วมั้ง”

หญิงสาวทำเสียงอย่างหนึ่งในลำคอ ทำให้никก็หัวเราะดังขึ้น
“ถ่ายรูปหน่อยไหม” เขายกกล้องขึ้นบันทึกภาพโดยไม่รอคำตอบ
“ไม่เห็นคุณถ่ายรูปบ้างเลย” ตั้งแต่นั้นเขาก็ยึดกล้องถ่ายรูปของเธอไป
ในกล้องคงมีรูปของเธอเป็นร้อย แต่กลับไม่มีรูปของเขาเลยสักรูปเดียว
“ไม่ถ่าย...ผมเคยมาแล้ว”
“เกรงใจคุณจัง ต้องพาฉันที่เป็นใครก็ไม่รู้เที่ยว”
“คุณเป็นเพื่อนของน้องสาวผม เธอฝากให้ผมดูแลคุณอย่างดี”
“คุณคงไม่สนุกเท่าไร”
“ใครว่า” ดวงตาสีเทาเข้มของเขาเป็นประกายระยิบ “แค่เห็นคุณวิ่งไป
วิ่งมาผมก็สนุกแล้ว”

ฟิโอน่ามองผู้ชายตรงหน้าอย่างไม่ไว้ใจ นี่เขาคงไม่ได้ว่าเธอทำตัวร่าเริง
เกินเหตุหรอกนะ

“ก็มันสวยนี่ละ อะไรก็สวยไปหมดเลย” หญิงสาวรีบอธิบาย
“ผมไม่ได้ว่าอะไร คุณสนุกก็ดีแล้ว ถ้าไม่สนุก เฟรชมาบ่นผมเลย”
“อย่างกับคุณกลัวเธอนั่นแหละ”
“ไม่เลยครับ แต่คุณน่าจะรู้นิสัยเฟรดี เธอปากร้ายจะตาย ถ้าเธอไม่
พอใจ มีหวังได้บ่นผมทุกทีที่ได้คุยกันแน่”
“นิสัยเหมือนกันทั้งพี่ทั้งน้องละมั้ง” หญิงสาวพึมพำเบาๆ
“ครับ?”
“โกธ่เรียกแล้ว ไปดีกว่าละ”
หญิงสาวยิ้มกว้างอย่างมีความสุข อย่างน้อยเธอก็ได้เอาคืนบ้างเล็กๆ
น้อยๆ

ช่วงท้ายของทัวร์เป็นการเดินชมบรรยากาศอีกฝั่งหนึ่งของเดอะไชร์
ก่อนจะวกกลับมาทางเดิม เวลาสองชั่วโมงของทัวร์หมดไปอย่างรวดเร็ว ไม่นาน
ทั้งหมดก็มานั่งรวมกันอยู่บนรถบัสดันเก่าอีกครั้ง หลังจากนั้นก็รู้ว่าเธอ
ไม่ต้องการซื้อของที่ระลึก เขาก็กลับไปี่รถเพื่อออกเดินทางไปยังจุดหมาย

ปลายทางต่อไป

“คราวนี้เราจะไปไหนต่อคะ”

“ถามอยู่เรื่อยเลย คุณไม่ชอบอะไรที่มันเซอร์ไพรส์หรือไง”

“อย่างกับที่ฉันเจอมามันยังเซอร์ไพรส์ไม่พอนั่นแหละ” เธอสวนทันควัน

ชายหนุ่มหัวเราะ “บอกก็ได้ครับ เราจะไปดูน้ำพุร้อน คุณชอบไหม”

พิโอน่าถามต่ออย่างกระตือรือร้น “แบบที่มีสปาให้นอนแช่ได้หรือเปล่า

คะ”

“ได้ครับ” เขายิ้มและพูดต่อเมื่อเห็นพิโอน่าทำท่าหมายความว่า “ถ้าคุณชอบ แช่อโคลนอุณหภูมิร้อยกว่าอ่างอาบน้ำ”

หญิงสาวหน้าอ “คุณก็พูดไปเรื่อย”

“เอาน่า ถึงจะไม่มีสปาแต่รับรองว่าคุณต้องชอบ ขับรถแป๊บเดียวก็ถึงแล้ว”

ที่หมายต่อไปอยู่ไม่ไกลอย่างที่เขาวางใจจริงๆ ใช้เวลาแค่ชั่วโมงกว่า รถเก๋งคันย่อมก็แล่นเข้ามาสู่เขตบ่อน้ำพุร้อน ที่ยิ่งเข้าไปใกล้ก็ยิ่งเห็นกลุ่มควันสีขาวลอยพวยพุ่งอย่างชัดเจน ‘ไวโอทาปู’ เป็นเขตภูเขาไฟที่มีน้ำพุร้อนและบ่อโคลนกระจายอยู่เต็มพื้นที่สิบแปดตารางกิโลเมตร

“น้ำพุร้อนชื่อแปลกๆ นะคะ” หญิงสาวชวนคุยขณะทั้งสองเดินไปตามทางเดินโรยหินที่ไร้ผู้คน แดดยามบ่ายแรงจัดจนเธอต้องนึ่วหน้า

“สถานที่ส่วนใหญ่ของที่นี่ตั้งชื่อเป็นภาษาเมารี อย่างไวโอทาปูก็แปลว่าน้ำศักดิ์สิทธิ์ เหมือนกับบอสเตรเลียที่ตั้งชื่อสถานที่เป็นภาษาอะบอริจินส์นั่นแหละ”

“คุณเก่งจัง” เธอมองเขาอย่างชื่นชม

“อ้าว โบรชัวร์มีไว้ทำไมละ” ชายหนุ่มยกกระดาษแผ่นเล็กสีส้มสดใสขึ้นมาบอกตรงหน้าเธอ

พิโอน่าหัวเราะ “ยังไงก็แล้วแต่ คุณก็ยังดีกว่าฉันละค่ะ ฉันไม่ชอบอ่านอะไรพวกนี้เลย”

“แต่เฟรชบอกว่าคุณเรียนเก่ง ช่วยเธอทบทวนบทเรียนตลอด”

“ฉันแค่ไม่มีอะไรทำต่างหาก ชีวิตฉันมีแค่การเรียน ไม่ต้องทำงาน ฉันไม่ค่อยได้ไปเที่ยว ไม่ค่อยทำกิจกรรมยกเว้นตอนเฟรชชวน” หญิงสาวย่นจมูก “เลิกพูดถึงเรื่องนี้ดีกว่าค่ะ ไปถ่ายรูปรูปด้านนั้นกันดีกว่า ฉันเห็นไอ้ไอ้โขมงเขียว”

ชายหนุ่มไม่พูดอะไรต่อ เขาเดินตามเธอไปยังบ่อโคลนร้อนที่มีโคลนข้นคลั่กกำลังเดือดปุดแต่โดยดี นอกจากบ่อโคลนแล้ว ที่นี่ยังมีบ่อน้ำพุร้อนขนาดใหญ่ที่บริเวณขอบเป็นสีส้มสดจากแร่ธาตุในน้ำ รวมทั้งทะเลสาบที่มีน้ำสีเขียวฟลูออเรสเซนต์ อันเกิดมาจากการผสมกันระหว่างแร่ธาตุในน้ำพุร้อนและน้ำในทะเลสาบ ตลอดทางฟิโอน่าเดินไปยังจุดนั้นจุดนี้อย่างกระตือรือร้น จนผู้ชายตัวใหญ่ที่คอยเดินตามอยู่ใกล้ๆ เพื่อถ่ายรูปให้เธอต้องล่าช้า

“เดินช้าๆ หน่อยสิ หน้าคุณแดงไปหมดแล้ว ไม่มีหิมากติดตามเธอ”

หญิงสาวยกมือขึ้นปาดเหงื่อเม็ดเล็กๆ ที่หน้าผาก “ไม่มีค่ะ”

เขาล่าช้า “เดี๋ยวไม่สบายขึ้นมალะแยเลย”

“ก็มันสวยไปหมดเลยนี่ค่ะ”

“พวกคุณมาเที่ยวนี้ก็สนุกดีนะ ตื่นเต้นกับทุกอย่างไปหมด” นิกก็วิจารณ์ “นี่ถ้าคุณได้มาเห็นเลดี้ น็อกซ์ ก็เซอร์ คงได้ตื่นเต้นมากกว่านี้”

“เธอคือใครคะ คนสำคัญหรือไง”

ผู้ชายขำๆ เธอหลุดขำกัก “เลดี้ น็อกซ์ ก็เซอร์ ไม่ใช่คนรัก มันเป็นน้ำพุร้อนที่จะพุ่งสูงขึ้นมาจากพื้นดินสิบถึงยี่สิบเมตร เมื่อเวลาสิบโมงสิบห้าของทุกวัน”

“ฮัลโหล! เวลาเดิมทุกวันเลยเธอ”

ชายหนุ่มพยักหน้า “แต่หริบนี้เราคงต้องพลาด”

“เสียตายจิงค่ะ”

“เอาไว้อครวหน้าละกัน”

เธอพยักหน้าแม้จะไม่แน่ใจว่าจะมีครั้งหน้าอีกไหม เพราะหริบนี้อาจเป็นการมาเที่ยวนิวซีแลนด์ครั้งสุดท้ายในชีวิตของเธอก็ได้ หญิงสาวคิดอย่าง

เศร้าๆ ยิ่งไปกว่านั้น หากมีโอกาสมาที่นี่อีกครั้งจริงๆ คนพาเที่ยวคงไม่ใช่ไกด์
ตัวโตท่าทางเถื่อนๆ แต่ชอบแกล้งเธอคนนี้นั่น

แม้จะเป็นช่วงใกล้เย็น แตรรถเก๋งสี่ประตูคันเก่าก็ยังแล่นไปบนถนน
เรื่อยๆ โดยไม่มีทีท่าว่าจะหยุด เขาจอดพักแค่ช่วงสั้นๆ เพื่อแวะกินอาหาร
และให้เธอไปทำธุระส่วนตัว นอกจากนั้นชายหนุ่มก็ไม่ปริปากบอกอะไรเธอ
เขาเพียงแต่ฮัมฮัมเป็นทำนองไปเรื่อยถ่าเพลงที่เปิดฟังจากคลื่นวิทยุท้องถิ่น
ถูกใจ แล้วตั้งหน้าตั้งตาขับรถต่อโดยไม่สนใจผู้หญิงตัวเล็กข้างๆ พิโอนาก็
คร้านจะถามว่าเขาจะพาไปที่ไหนต่อ เพราะยังไม่รู้เลยว่าเธอก็ไม่มีส่วนร่วมในการ
ตัดสินใจอยู่ดี

“เราจะพักกันที่เมืองนี้” นิกก็หันมาพูดกับเธอสั้นๆ เมื่อรถแล่นเข้าสู่
เขตเมืองเล็กๆ อันเงียบสงบ

หญิงสาวอ่านป้ายข้างทาง “เทาโป?”

“อ้อ ที่นี่มีทะเลสาบที่ใหญ่ที่สุดในนิวซีแลนด์ แล้วก็ยังมีทะเลสาบที่ใหญ่
เป็นอันดับสองในโอเชียเนีย” ชายหนุ่มเลี้ยวรถเข้ามาจอดในสวนสาธารณะ

“ถึงแล้วเหอคะ ไหนคะที่พัก” เธอมองไปรอบๆ ก่อนถามต่ออย่าง
หวาดๆ “อย่าบอกนะคะว่าคืนนี้เราจะแคมป์กันในสวนสาธารณะ”

“น่าสนใจเหมือนกันนะ” นิกก็ทำท่าคิด “แต่เสียดายที่ไม่ใช่ครับ ผมจะ
พาไปดูน้ำตก”

“ยังมีอีกเหอ” คิ้วเรียวโก่งเล็กน้อยขึ้นสูง ไม่อยากจะบ่นหรอกนะ แต่ตอน
นี้ก็หกลมเย็นแล้ว เธอหั่นเหนียวทั้งหัว เพราะหลังจากแวะกินอาหารเที่ยง
โดยเธอกินแค่ไก่ทอดชิ้นเล็กๆ ไปเมื่อตอนบ่าย ก็ยังไม่หิวอะไรจนถึงท้องของเธอ
อีกเลยนอกจากน้ำเปล่า

“อีกตั้งสามชั่วโมงกว่าพระอาทิตย์จะตก มาเที่ยวทั้งทีเอาให้คุ้มสิ” เขา
คะยั้นคะยอ “น้ำตกสวยมากนะ รับรองคุณไม่ผิดหวัง”

“ก็ได้ค่ะ” เธอสูดหายใจเข้าลึก ทำท่าเตรียมพร้อม เดินขึ้นเขายังทำมา

แล้ว นับประสาอะไรกับแค่การเดินไปน้ำตก

นิกก็ล้อกรธแล้วเดินช้าๆ อย่างสบายอกสบายใจตามหญิงสาวตัวเล็กบอบบาง ที่เดินลากเท้าอย่างไม่ค่อยเต็มใจเท่าไรไปตามทางเดินเล็กๆ ในสวนสาธารณะที่มีแม่น้ำไวกาใต้สายใหญ่ไหลเอื่อยอยู่ใกล้ๆ นอกจากเธอและนิกก็แล้วยังมีวัยรุ่นท้องถิ่นกลุ่มใหญ่ กำลังนั่งแช่ในบ่อน้ำพุร้อนธรรมชาติเล็กๆ ติดทางเดินด้วย พวกเขา กำลังอ้าปากจะแซวสาวเอเชียตัวเล็ก แต่ก็ต้องหุบปากแทบไม่ทันเมื่อเห็นนิกก็ทำหน้าเคร่งเดินตามเธอมาติดๆ หญิงสาวแอบยิ้ม อย่างน้อยมาเกี่ยวกับเขาก็ปลอดภัยดี เพราะคงไม่มีใครอยากหาเรื่องกับผู้ชายตัวโตท่าทางเอาจริงแบบนี้แน่

“ไกลไหมคะ” เธอถามผู้ชายร่างสูงที่เดินขมกขมกไม่อย่างไม่วีรร้อนอยู่ใกล้ๆ

“ไม่ไกลครับ เดินแค่พักเดียว”

“ดีค่ะ” เธอมองทางเดินแคบๆ อันร่มรื่นเบื้องหน้าอย่างสนใจ ลูกสนตกอยู่เต็มทางเดินไปหมด อากาศในป่าค่อนข้างเย็น แต่แสงแดดอุ่นๆ ที่ลอดผ่านใบไม้ใหญ่ลงมา ก็ไม่ทำให้อุณหภูมิลดต่ำจนเกินไปนัก แม่น้ำไวกาใต้ที่อยู่ทางด้านซ้ายเป็นแม่น้ำสายใหญ่ แต่น้ำกลับใสจนเห็นถึงพื้นดิน ขนาดตัวแม่น้ำยังใหญ่ขนาดนี้ บริเวณน้ำตกคงยิ่งใหญ่น่าดู

ช่วงแรกพิโอนาก็เดินเรื่อยเฉื่อย ชมธรรมชาติรอบด้านไปเรื่อยๆ ตามผู้ชายข้างๆ แต่ยิ่งเวลาผ่านไปเธอก็ยังไม่เห็นวีแววของน้ำตกเสียที จนได้แต่ลอบมองผู้ชายตัวใหญ่ที่ก้าวเท้ายาวๆ อย่างสม่ำเสมออยู่ข้างเธอด้วยแววตาสงสัย ทางเดินก็เปลี่ยวแสนเปลี่ยว ตั้งแต่เดินมายังไม่มีคนเดินสวนมาเลยสักคน

“อีกไกลไหมคะ” หญิงสาวโพล่งขึ้นอย่างอดรันทดไม่ไหว

“เราน่าจะเดินมาได้ครึ่งทางแล้ว อีกสักพักก็ถึง” นิกก็คาดคะเน

เธอหันขวับ “ครึ่งทาง! เดินมาครึ่งชั่วโมงเพิ่งได้แค่ครึ่งทาง!”

“ใช่ คุณไม่ไหวหรอก กลับไหมล่ะ”

“ไม่ว่าจะเดินไปต่อหรือกลับก็ต้องใช้เวลาเท่ากันนี่คะ”

“คุณก็รู้นี่” เขาตอบทันควัน

พิโอน่าเลิกพูดเพราะกลัวเขาจะรำคาญเสียก่อน แม้จะเคืองนิกก็ลักไก่ไหนด แต่เธอก็พยายามจดจ่ออยู่ที่การก้าวเท้าไปข้างหน้าเรื่อยๆ เพราะกลัวจะหมดแรงเสียก่อน เมื่อเข็มลั่นของนาฬิกาข้อมือหมุนเข้าใกล้เลขเจ็ด เธอก็ได้ยินเสียงดังกระหึ่มของน้ำตกหลังทิวไม้

หญิงสาวยิ้มกว้างแล้วออกวิ่งไปข้างหน้า ลืมความเหนื่อยความหงุดหงิดไปเกือบหมด “ใกล้ถึงแล้ว!”

หลังแนวต้นไม้เป็นทางน้ำขนาดย่อม ที่น้ำจากน้ำตกชูก้าทิ้งสายไหลมารวมกันก่อนตกลงสู่พื้นน้ำเบื้องล่าง สะพานคอนกรีตแข็งแรงถูกสร้างข้ามสายน้ำที่กำลังไหลกระหน่ำ น้ำตกชูก้าเป็นน้ำตกขนาดใหญ่ไหลแรง เป็นหนึ่งในสถานที่ท่องเที่ยวยอดนิยมของนิวซีแลนด์ พิโอน่ามองไปรอบๆ อย่างตื่นตาตื่นใจ รู้สึกคุ้มค่ากับแรงและเวลาที่เสียไป ก่อนยิ้มกว้างของเธอจะหุบลงฉับเมื่อหญิงสาวเห็นสิ่งที่ไม่คิดเลยว่าจะได้เห็นที่อีกฟากของสะพาน...ลานจอดรถ

เธอหันขวับไปมองนิกก็ที่ยืนชมน้ำตกอยู่อีกมุมหนึ่งของสะพาน “อีกแล้วนะ!”

ชายหนุ่มหัวเราะ “เฮ้! คุณยังไม่ชินอีกเหรอ”

หญิงสาวหน้าอ เธอโมโหจนแทบจะกรี๊ดใส่ผู้ชายตัวโตแสนใจร้ายตรงหน้า เขาไม่เห็นใจเธอบ้างเลย กว่าเธอจะเดินมาถึงที่นี่ได้ต้องก้าวขามากกว่าเขาตั้งสองเท่า ดวงตากกลมโตมองชายาวๆ ของผู้ชายตรงหน้า แล้วเขินซึ้งยั่วเคี้ยวฟันอยู่คนเดียว เขามั่นใจร้ายที่สุด!

“นี่เธอคะที่พักของเรา”

พิโอน่าไล่สายตามองไปรอบๆ โมเทลเล็กที่ค่อนข้างเก่าอย่างหวาดๆ หลังเดินกลับมาจากน้ำตกชูก้าด้วยความเร็วเป็นประวัติการณ์ เพราะเธอไม่บริภาษพูดกับนิกก็เลยลืกลำ และจำเอาๆ ด้วยความโกรธ นิกก็ก็ซบรถพาเธอ

มายังที่พักซึ่งอยู่ไม่ไกลจากน้ำตกนัก เธอยังเคื่องที่เขากลั่งให้เดินไปกลับเกือบสองชั่วโมงไม่หาย หันๆ ที่ถ้าขับรถไปอาจใช้เวลาไม่ถึงสิบนาที แม้ชายหนุ่มจะไม่มีท่าที่รับรู้เลยสักนิด ยังคงเดินผิวปากตามหลังเธออย่างสบายอกสบายใจก็เถอะ

“ใช่ เราจะพักที่นั่นสินะ” เขาหัวกระเปาะลงจากหลังรถและเดินไปลงชื่อเข้าพัก ไม่ถึงห้านาทีก็กลับมาพร้อมกุญแจห้อง

นิกก็เดินนำเธอไปยังห้องเล็กๆ มุมหนึ่งของโมเทล มันเล็กมากจนเปิดประตูไปก็เจอเตียง โซฟายาวๆ ที่มีที่นอนในตัว พิโอน่าไม่สนใจอะไรทั้งนั้น เข้าห้องได้เธอก็เดินไปค้นกระเป๋าเดินทางของตัวเอง เธออยากอาบน้ำเต็มที ผุนดินติดตามตัวเต็มไปหมด แล้วผมยาวๆ ของเธอก็เหนียวจนพันกันยุ่งเหยิง

“อย่าอาบน้ำนานนะ เดี่ยวผมจะพาไปกินข้าว” เขาไม่วยร้องบอกก่อนเธอเดินเข้าห้องน้ำ

“ฮึ! จะอาบน้ำครึ่งชั่วโมงเลยคอยดู” หญิงสาวพึมพำกับประตูห้องน้ำที่ปิดสนิท พยายามไม่สนใจระเพาะของตัวเองที่ร้องประท้วงคำพูดเจ้าของ

เธอมองสำรวจไปทั่วห้องน้ำเล็กๆ ที่เก่าเหมือนสภาพโดยรวมของโมเทล มีอ่างล้างหน้าและชักโครกอยู่มุมหนึ่ง ถัดไปไม่ถึงหนึ่งฟุตเป็นคอกกระจกสำหรับอาบน้ำฝักบัว หญิงสาวผัดเสื้อผ้าไว้บนราวหลังประตู สายตาลื่อนไปยังลูกบิด...ไม่มีกลอน แต่ช่างเถอะ เขาคงไม่เปิดประตูพรวดพราดเข้ามา

พิโอน่าถอดเสื้อยืดและกางเกงยีนที่สวมอยู่ออก บิดตัวคลายกล้ามเนื้อ การเดินทางทั้งวันทำให้ร่างกายเธอรวบรวบไปหมดทั้งตัว เธอขนาดแขนตัวเองเบาๆ

ขณะกำลังตั้งท่าจะถอดชุดชั้นในลูกไม้ตัวน้อย ทางตาเธอก็เหลือบไปเห็นอะไรดำๆ ที่ขยับกระตุกกระตืออยู่มุมห้อง หญิงสาวเขม่นตามองไปยังสิ่งนั้นแล้วก็ต้องตกใจสุดขีด เสียงเล็กกริรดังดังลั่นห้องน้ำห้องเล็ก

“กร๊อตต!”

“พิโอน่า!” ไม่ทันสิ้นเสียงกร๊อต นิกก็เปิดประตูพรวดเข้ามา หญิงสาว

กระโดดกอดชายหนุ่มตัวโตตรงหน้าแน่น เนื้อตัวลื่นระริกด้วยความตกใจ

“เกิดอะไรขึ้น” เสียงหัวเราะถามอย่างร่าเริง

“แมลงสาบ!”

ชายหนุ่มเงยไป ออกกว้างที่แนบชิดอยู่กับแก้มเธอเล็กน้อยๆ ก่อนเขา
จะระเบิดเสียงหัวเราะดังก้อง

“แค่แมลงสาบเนี่ยนะ!”

หญิงสาวเลื่อนสายตามองเขาอย่างเคื่องๆ พร้อมสละเสียง “ก็ใช่นะสิ
น่ากลัวจะตาย คุณช่วยเอามันออกไปที”

นึกก็สอดสายสายตาไปรอบๆ ห้องน้ำ “มันไปแล้วละคุณ”

“คุณแน่ใจนะ”

“แน่ใจสิ ว่าแต่คุณเถอะ ยืนไปกอดผมอยู่แบบนี้ เดี่ยวก็เป็นหวัดหรือ”

ไป?...หญิงสาวได้สติ ก็มองตัวเองที่สวมเพียงชุดชั้นในลูกไม้สีชมพู
อ่อน แล้วเลื่อนสายตากลับไปมองผู้ชายตัวโตตรงหน้าอีกครั้ง ดวงตาพร่า
ระยิบของเขากำลังจ้องมาที่เธอเขม็ง

พิไอน่ารีบคว้าผ้าขนหนูที่พาดไว้บนราวมาพันตัวมือไม้สั่น “คุณ! ออก
ไปข้างนอกได้แล้ว”

ชายหนุ่มยิ้มจนดวงตาสีเทาเข้มเป็นประกาย เขาหันหลังและก้าวไปยัง
ประตูโดยที่ไม่วายพูดทิ้งท้ายไว้ด้วยน้ำเสียงยียวน “เห็นตัวเล็กๆ แบบนี้ก็มึนดี
เหมือนกันแฮะ”

เธอหน้าแดงไปจนถึงใบหู เริ่มไม่แน่ใจแล้วว่าการอยู่กับผู้ชายแบบเขา
สองต่อสอง มันจะปลอดภัยจริงไหม!